

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

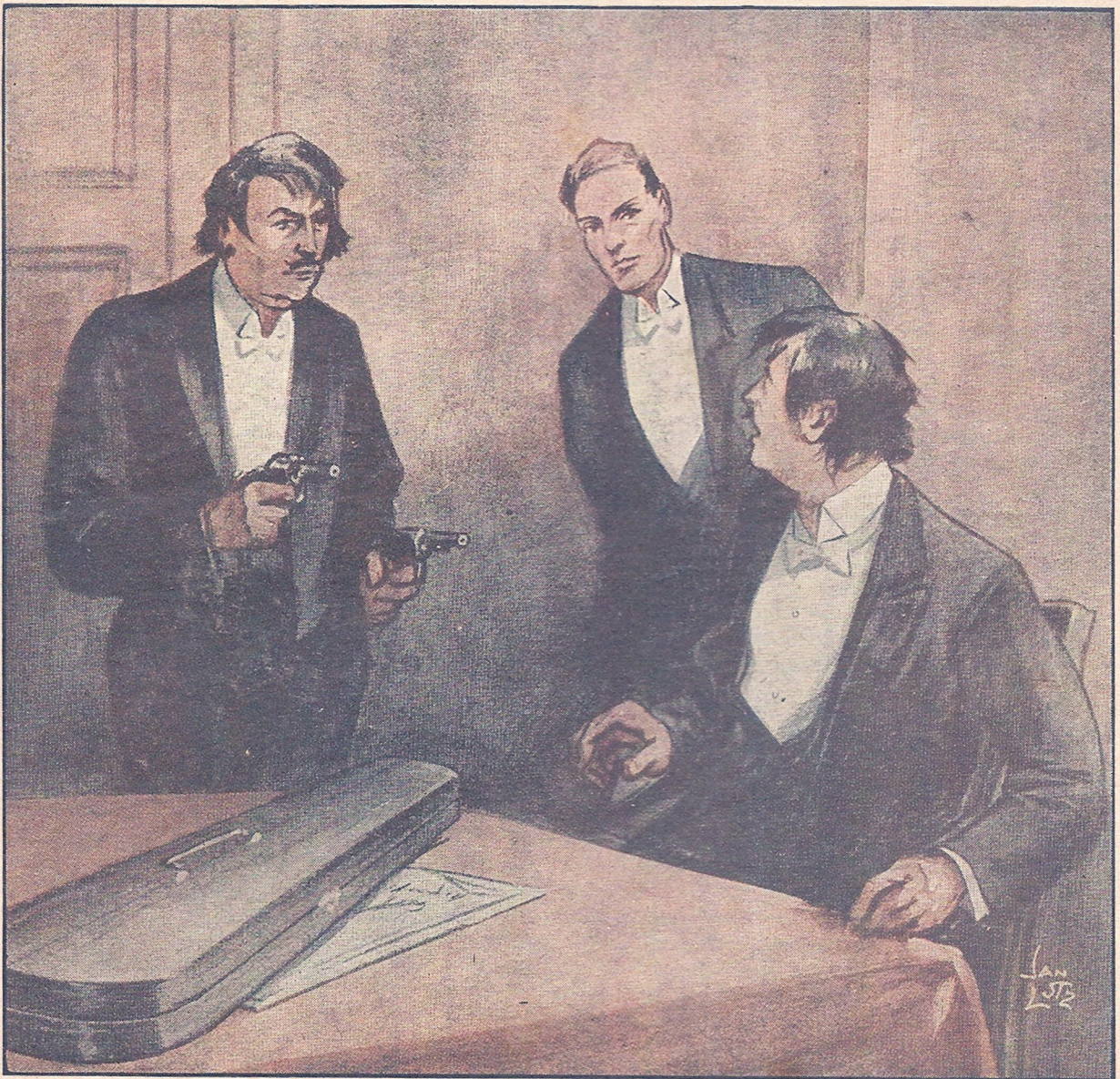
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 810

„PABLO SARDEGNA”.

20 CENT

Hij stak beide handen in zijn broekzakken en toen zij er weer uitkwamen, omklemden zij ieder een revolver.

NIEUWE SERIE

Pablo Sardegna

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

PABLO SARDEGNA, DE VIOLIST.

De groote concertzaal van Queenshall was bijna geheel gevuld met een uitgelezen publiek.

De Londensche muziekliefhebbers waren in grooten getale komen opdoemen, teneinde te luisteren naar het heerlijke spel van den Italiaanschen violist, Pablo Sardegna, wiens komst door zijn impressario met gebruikmaking van alle mogelijke reclamemiddelen was aangekondigd.

De laatste tonen van de Groote Sonate van Beethoven, op schitterende wijze door het orkest ten gehoor gebracht, waren weggestorven.

De kapelmeester dankte glimlachend voor het applaus en er trad een korte stilte in.

Toen werden de dubbele deuren achter op het podium door een onzichtbare hand geopend en de beroemde violist kwam langzaam de breede trappen afdalen.

Hij baande zich met de viool losjes onder den arm geklemd zijn weg tusschen de orkestleden door, tot hij vooraan in het midden van het podium was aangekomen.

Daar stond hij stil en liet zijn veldheersblik in het rond waren.

Pablo Sardegna was in de kracht van zijn leven. Hij kon nauwelijks dertig jaar zijn.

Hij was voor een Italiaan zeer groot en krachtig gebouwd.

Het gelaat, waarin twee donker grijze oogen schitterden, was zeer bleek, hetgeen nog sterker uitkwam door de gitzwarte haren, die in lange krullen tot op zijn schouders neerdaalden.

Dat gelaat was gladgeschoren op een klein zwart kneveltje na.

Aanstands kwamen er honderden kijkers te voorschijn, die op het belangwekkende gelaat van den kunstenaar gericht werden.

En zij, die een kijker gebruikten, konden nu ook tamelijk duidelijk de vermoeide, eenigszins geblaseerde uitdrukking op het gelaat van den Italiaan onderscheiden.

Pablo Sardegna wachtte nog eenige oogenblikken, als om het publiek gelegenheid te geven zijn fraaie gestalte voldoende te kunnen bewonderen en bracht toen langzaam zijn viool aan de kin.

Het volgende oogenblik klonken de eerste tonen door de zaal van „La Trile du diable” van Sarazate.

En bijna aanstands verkregen de eenigszins slappe trekken van het gelaat een geheel andere uitdrukking.

Het bleek al spoedig, dat de reclame ditmaal niet te veel had gezegd en dat de Italiaansche violist inderdaad een groot kunstenaar was.

Als onder den druk van een onzichtbare macht, gekluisterd door het genie van den man, die dit wonderbaarlijk toonstuk schiep, zat het publiek onbeweeglijk toe te luisteren.

Na de laatste rauwe accoorden barstte er een applaus los, zooals men het in een Londensche concertzaal zelden had gehoord.

En nu was dadelijk weder de vermoeide glimlach

op het gelaat van den violist verschenen.

Hij maakte alleen eenige sierlijke buiging naar rechts en begon de trappen weder te beklimmen.

Maar hij was nog niet half weg, of hij keerde weer op zijn schreden terug, om nogmaals voor het luid applaus te komen bedanken.

Maar midden in een buiging scheen zijn aandacht plotseling geboeid te worden door iets, dat zich in de zaal bevond.

Dat iets bevond zich op de eerste rij stoelen vlak vóór het podium en had den vorm van een zeer bevallig jong meisje met een buitengewonen overvloed van het prachtigste roode haar, dat men zich denken kan.

Dit jonge meisje had gedurende het spel van den Italiaan met dwependen blik naar hem opgezien.

Naast haar zat een dikke matrone, gekleed in een japon van vuurroode zijde, die zwaar gede-collecteerd was en aldus beter gelegenheid gaf het zware diamanten collier te bewonderen, hetwelk om haar vetten hals geslingerd was.

De gelijkenis tusschen de beide dames was groot, maar de dochter had nog al het fijne en teedere van een prille jeugd, terwijl de moeder door aanwending van allerlei kunstmiddeltjes moest trachten er zoo jeugdig mogelijk uit te zien, hetgeen haar maar half gelukte, hoofdzakelijk wegens haar reeds vermelden omvang.

Ook in het kapsel van deze dame prijkten een aantal diamanten, zoo groot, als hazelnoten.

Aan den anderen kant van het jonge meisje was een bij uitstek kaalhoofdig heer gezeten.

Zelfs met behulp van een sterk vergrootglas zou het onmogelijk zijn geweest zelfs het geringste spoor van haargroei op zijn hoofd te ontdekken.

Zijn schedel, glimmend alsof zij met spekwuord was ingewreven, glansde zacht in het licht van de elektrische bollen, die van de hooge zoldering afhingen.

Ook op het gezicht van dezen heer viel geen enkel haartje te bespeuren, ook niet op de plaats waar bij ieder ander de wenkbrauwen plegen te zitten.

Een en ander had ten gevolge, dat de heer Cummings — zoo was zijn naam, er voortdurend uitzag als iemand die zich in den hoogsten toestand van verbazing bevindt.

Zijn uiterlijk was, om het kort te zeggen, een eeuwigdurend vraagteken.

Zijn ronde oogen gingen half schuil achter een verbazend groote hoornen lorgnet, die zich door een mirakel van inspanning wist te handhaven op zijn knolvormig neusje.

Van tijd tot tijd bracht de heer Cummings een lang en smalle hand aan de lippen, teneinde een geeuw te onderdrukken, die zich door de smalle lippen een weg wilde banen.

Want het moet hier maar aanstonds gezegd worden, dat de heer Cummings niet de flauwste notie had van muziek, en even gaarne of ongaarne luisterde naar „La damnation de Faust” van Berlioz, als naar „Alle eendjes zwemmen in het water”.

Hij zou ook trouwens geen kans hebben gezien het onderscheid tusschen deze beide muziekstukken aan te geven.

De heer Cummings was slechts korten tijd geleden plotseling zeer rijk geworden.

Hij had tot dien tijd behoorlijk zijn brood verdiend als de eigenaar van een kleine lederfabriek, maar een reusachtige bestelling aan zadels en tui- gen voor het leger, die naderhand eigenlijk bij vergissing aan hem bleek te zijn gegund, had hem er eensklaps bovenop geholpen.

Als lederfabrikant had de heer Cummings zich vergenoegd met een gramphoon en een speeldoos, als millionnair had hij zich een gewone piano en een vleugel aangeschaft, een voor zijn vrouw en een voor zijn dochter.

Mevrouw kon in het geheel niet piano spelen, en het jonge meisje slechts een weinig, maar dat was volstrekt geen bezwaar.

De hoofdzaak was, dat de fraaie, dure meubels pronkerig stonden te glimmen in de muziekzaal van het nieuwe huis, hetwelk de zoo eensklaps rijk geworden fabrikant zich had laten bouwen.

Eigenlijk gezegd had het waardige echtpaar met den zoo eensklaps verworven rijkdom niet goed weg geweten.

Men fluisterde zelfs in de dienstvertrekken van het prachtige nieuwe huis, dat de heer en mevrouw Cummings gedurende den eersten tijd aan een indigestie hadden geleden, welke zij zich op den hals hadden gehaald door het overmatig gebruik van oesters, kreeftensalade, caviaar, en ander machtig goedje, waarvan men niet ongestraft groote hoeveelheden kan verzwelgen, als men er zich niet van jongs af aan gewend heeft.

Verder verhaalde de geschiedenis dat de heer Cummings zich bijna een gat in het hoofd had gevallen, maar er gelukkig met een aantal blauwe plekken was afgekomen, toen hij voor het eerst een voet waagde te zetten op den gladden parketvloer van de groote ontvangzaal.

De bediende die bij dit betreuenswaardig incident tegenwoordig was, verklaarde later, dat zijn vroegere meester, een kolonel van een regiment dragonders, en dien hij steeds beschouwd had als een matador in het vloeken, het nooit zoover gebracht had in dat opzicht, als de heer Cummings, nadat hij weder op de been was gekrabbeld.

Hoe dit ook zij, door langdurige studie en met veel geduld, hadden de heer en mevrouw Cummings zich eindelijk, althans naar het uiterlijk, de gebruiken van de groote wereld weten eigen te maken.

Zij sloegen geen concert over, tenminste wanneer de entréeprijs minstens een pond sterling bedroeg, evenmin als gastvoorstelling van beroemde Fransche of Italiaansche diva's, ook al verstonden zij geen woord van de taal van Racine en Dante.

Zij werden ook op geen enkelen wedren gemist, noch op een der fancy-fairs, waarvan er gedurende het seizoen een vrij groot aantal werden gegeven in de hoofdstad van het land, dat te recht befaamd is om zijn liefdadigheidszin.

En toch stak er een angeltje in het overigens zoo tevreden gemoed van het echtpaar.

De deuren namelijk van den adel en die van de waarlijk deftige kringen bleven onherroepelijk voor hen gesloten.

Welke pogingen de dikke mevrouw Cummings ook had aangewend, om een der leden van de upper ten in haar paleisachtige woning te lokken — zij had er nog niet in kunnen slagen.

Steeds ontving zij een in zeer hoofsche bewoordingen gestelde, maar niettemin zeer duidelijke weigering.

Maar wie mocht meenen, dat de vrouw van den lederfabrikant haar pogingen zoo spoedig zou opgeven, die zou toonen, dat hij haar niet kende.

Integendeel, hoe meer zij door lijdelyken tegenstand geprikkeld werd, hoe meer zij er naar haakte, het vurig begeerde doel te bereiken.

Had zij maar eenmaal toegang tot de salons van adel en deftige burgerij, dan zou het haar, zoo meende zij, niet moeilijk vallen naar een nog hooger gesteld doel te grijpen.

Wat zij eigenlijk beoogde, durfde zij slechts aan haar eigen man bekennen, maar in haar plannen speelde de bevallige Kitty Cummings een zeer voorname rol!

Naar het concert van Pablo Sardegna had het echtpaar zich begeven, omdat het dit als een dure plicht beschouwde, maar zonder eenige geestdrift wat het te wachten kunstgenot betreft.

Mevrouw, zoowel als mijnheer, stelden hun gramfoon veel hooger dan wat zij noemden „zoo'n dooie viool“!

Mijnheer had moeite wakker te blijven, maar mevrouw was beter bij de pinken, omdat zij moest opletten, of men wel genoeg op haar lette.

Dit bleek inderdaad het geval te zijn, want vele kijkers werden op de vleeschmassa gericht, op zoo vreemde wijze in de roode zijde gewrongen en op de geweldige diamanten, waarmede het bovendeele van mevrouw Cummings overal behangen was.

Nu boog Pablo Sardegna voor het laatst, wierp nogmaals een doorborenden blik op de blozende Kitty, verdraaide zijn oogen op smachtende wijze en toog toen de trap weder op.

Mevrouw keek een weinig zuur.

Zij had den blik opgevangen.

— Wat had die man zoo te kijken? vroeg zij snibbig aan haar man. En zoo luid, dat men vijf rijen achter haar verschrikt opzag.

— Keek hij? vroeg mijnheer Cummings onnoozel.

— Of hij keek? herhaalde mevrouw verontwaardigd. Heb je dat niet eens gemerkt? Waar zijn je oogen, Cummings? Ik zeg je, dat hij naar Kitty keek, en wat heeft zoo'n brutale muzikant dat te doen?

Kitty stompte haar moeder met den elleboog in de zijde.

— Stil toch, ma, zeide zij fluisterend, terwijl een hevige kleur in haar wangen opsteeg.

— Waarom moet ik stil zijn? hernam mevrouw op boozen toon. Wat ik zeg is toch de pure waarheid! Er zitten hier wel anderen in de zaal, die je kunt aankijken! Want ik heb drommels goed gezien, dat je tegen hem lachte.

— O ma, hoe kunt u het zeggen! fluisterde Kitty verontwaardigd, terwijl de bloos op haar wangen nog in vurigheid toenam.

— Kort en goed — als die muzikant zoo meteen nog eens terug komt, dan zul je mij een plezier doen als je je fatsoen houdt. Wat moet die man wel denken?

Wat „de man“ er van dacht, zou spoedig blijken, want toen hij na de pauze inderdaad terug kwam, teneinde het gehoor te vergasten op een schitterende wedergave van een sonate van Paganini, hield hij het oog bijna voortdurend gevestigd op de arme Kitty Cummings, die ten laatste niet meest wist waar zij zich bergen moest en het liefst ware weggekropen onder de geweldige rokkenvrucht van haar lijvige moeder.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud.

HOOFDSTUK II.

MEN NOODIGT PABLO SARDEGNA UIT.

Den volgenden dag omstreeks twee uur in den middag zat mevrouw Cummings in haar boudoir al weder in de roode zijde, die eenigszins wonderlijk contrasteerde met de lichtgroene stof, waarmede de wanden van het boudoir overtrokken waren, dat eerder had kunnen dienen voor een meisje van zestien jaar, dan voor een vrouw, die er verstandig aan zou hebben gedaan haar gedachten nu en dan eens aan het hiernamaals te wijden.

Mevrouw Cummings deed eigenlijk niets bepaalds.

Het verbeeldde eigenlijk, dat zij aan een handwerkje bezig was, maar haar dikke vingers, die in hun arbeid nog bemoeilijkt werden door een dozijn dikke gouden ringen, versierd met groote edelsteenen, konden de borduurnaald slechts met moeite hanteeren.

Mevrouw zat vóór het raam, vanwaar zij het uitzicht had op de breede stoep met de marmeren balustrades, die naar de huisdeur voerden.

Zij had het aan een vreemdeling zeker nooit durven bekennen, maar zij zat daar in haar hoekje eenigszins als een spin in haar net, loerende op adellijke slachtoffers!

Maar wie er op haar jours bezoeken kwamen afleggen, dat waren beursmannen, obscure effectenhandelaars, de huisdokter, een paar vroegere kaartvrienden van Cummings, die mevrouw tevergeefs had trachten te verjagen, en voorts heel wat kennissen en vrienden, sommigen even gegoed als zij, maar die toch onmogelijk gerekend konden worden onder de hoogste standen.

Mevrouw keek het boudoir eens rond en zuchtte.

De meubelen waren zeker peperduur en gloednieuw.

Op den vloer lag een prachtig smyrna tapijt.

Aan de wanden hingen enkele kostbare aquarellen, waarvan mevrouw niet eens wist, wie ze gemaakt had.

Maar dat alles voldeed haar reeds niet meer.

Er knaagde een wurm aan haar gemoed en die wurm was de minachting van den adel en de ware geldaristocratie.

Weer zuchtte mevrouw en keek uit het raam.

Een auto kwam voorrijden en hield voor het lage hek stil.

Het was een zeer fraaie, donkerblauw gelakte wagen.

Het borduurwerkje zakte op den geweldigen schoot van mevrouw Cummings.

Vliegensvlug overdacht zij, dat het heden haar ontvangst niet was.

Eigenlijk was het zelfs nog iets te vroeg voor een bezoek.

Zij keek dus in eenige spanning en verwonderd toe.

Een keurig gekleed chauffeur, met een jong donker gezicht sprong van den wagen — het volgende oogenblik trilde de electricische schel door de vestibule.

Mevrouw stond op en keek naar de deur.

Er verliepen drie minuten.

Toen werd er op de deur geklopt en trad er een bediende binnen, die bijna bezweek onder de vracht van het goud op zijn livrei.

De man had een trek van grenzenloze verbazing op zijn gelaat.

— Wat is er? vroeg mevrouw. Wat sta je daar als een zoutpilaar?

— Mevrouw, zeide de man — en zijn stem klonk plechtig als van een aanspreker, daar is een graaf aan de deur.

Mevrouw Cummings werd zeer bleek.

Zij greep naar het tafeltje, waarop zij zooeven het borduurwerk had gelegd en sloeg met haar handpalm juist op de naald.

Maar zij merkte het niet eens.

Haar lippen trilden en haar oogen puilden bijna uit het hoofd, toen zij met schorre stem herhaalde:

— Is — er — een — Graaf — aan — de — deur?

— Ja mevrouw.

— Is hij — echt?

— Ja mevrouw, of ik heb geen verstand meer van graven. Hier is trouwens zijn kaartje.

Mevrouw tastte eenige malen mis, vóór zij eindelijk het kaartje met haar bevende hand gegrepen had.

Zij bracht het vóór haar oogen, die als door een dikken nevel den naam lazen:

— Graaf William Hastings!

Dat was te veel voor mevrouw.

Met een kreunenden zucht, een geluid alsof er plotseling een windkussen leegliep, plofte mevrouw Cummings achterover in een leunstoel, zoodat het meubel in al zijn voegen kraakte.

Toen lispelde zij:

— Water, Johan!

De bediende snelde weg en keerde aanstonds weder terug met een karaf water en een glas.

Hij liet zijn meesteres drinken en sprenkelde wat van den inhoud van de karaf op het bleek en zweetend gelaat.

De tanden van de arme vrouw klapperden tegen den rand van het glas.

Toen had zij de kracht om te vragen:

— Weet je wel zeker, dat hij hier terecht is?

— Ja, mevrouw, ik heb het den chauffeur tot driemaal toe gevraagd, omdat ik er zelf aan twijfelde.

Op ieder ander oogenblik zou mevrouw den bediende zeker voor onbeléefden vlegel hebben uitgescholden, maar thans waren haar gedachten te zeer verward om daaraan te denken.

Zij stond met moeite weder op en zeide:

— Laat Graaf William Hastings onmiddellijk in de groote ontvangzaal.

De knecht verwijderde zich.

Mevrouw wierp nog een blik op het kaartje, als om zich te overtuigen, dat zij niet droomde.

Maar daar stond het duidelijk met sierlijke letters op het glanzende witte papiertje: Graaf William Hastings!

Mevrouw snelde naar een spiegel en bracht haar kapsel weder in orde, dat door de emotie tamelijk zwaar geleden had.

Toen vloog zij naar de deur, liep de gang in, opende een tweede deur en riep zonder adem te scheppen naar binnen:

— Cummings! Kitty! Daar is een graaf! Een echte graaf van een bekend geslacht! Sta mij niet aan te kijken, als een os voor het slaghek, maar kleeid je onmiddellijk aan. Cummings, maak mij niet dol en doe wat ik zeg! Heb je je verstand verloren? Versta je me niet? Ik zeg, dat er een graaf in de gang is! Kitty, vlieg naar boven en doe een ander toilet aan! Je lijkt wel gek, meestal met zoo'n slordige blouse in huis te zitten! Als er eens een graaf op visite komt, loop jij rond als een asscheipoester. Cummings, ben je van plan om me helsch te maken? Zie je niet eens, dat je op pantoffels loopt? Denk je, dat je met pantoffels een graaf ontvangen kan? Doe je lakschoenen aan en je gekleede jas. Wasch je handen en maak je nagels schoon!

Na deze boetpredikatie in één adem te hebben uitgestort, stooft mevrouw Cummings als een wervelwind weder weg, als dit beeld tenminste niet te gewaagd is voor een vrouw van haar omvang.

Vóór den spiegel in het boudoir streek zij haar rood zijd encostuum nog eens goed glad over haar breede heupen, nam in de eene hand een kanten zakdoekje en een fleschje odeur, en in de andere een face a main, hetgeen zij het toppunt van deftigheid vond, en stevende toen plechtstatig, het hart vervuld van hemelsche vreugde, naar de groote ontvangzaal.

Zij opende de deur en trad binnen.

Aanstands verrees er een heer van zijn zetel, van grooten lichaamsbouw, en met de uiterste elegance gekleed!

Hij kon ongeveer vijftig jaar oud zijn, te oordeelen naar zijn sterk grijzend haar en de rimpels en plooiën in zijn gelaat, ofschoon zijn houding

nog kaarsrecht was, als van een man, die nog altijd aan sport doet.

Mevrouw had dadelijk gezien, dat er van bedrog geen sprake kon zijn.

Dit was wel degelijk een rasechte graaf.

Zij behoefde slechts te zien naar zijn fijngevormde witte handen, de snit van zijn costuum, de wijze waarop hij het hoofd droeg en de manier waarop hij zijn monocle hanteerde.

Dat zou geen enkele burgerman kunnen leeren, zoo overwoog mevrouw bij zichzelf, ook al studeerde hij er zijn geheele leven op.

De bezoeker had een beleefde buiging gemaakt, trad nu op mevrouw Cummings toe, vatte haar hand en drukte er een eerbiedigen kus op.

De waardige vrouw meende te bezwijmen van gelukzaligheid.

Een graaf had haar de hand gekust!

Nooit zou zij dit heerlijk, dit plechtig oogenblik vergeten.

Schuchter heen en weer draaiend, zocht mevrouw Cummings naar den besten stoel, om dien den gast aan te bieden.

Deze zette zich neder, klemde de monocle met een resoluut gebaar in het rechteroog, staarde zijn gastvrouw enkele seconden doordringend aan en begon toen met een lichtelijk door den neus sprekende stem:

— Ik moet beginnen, u mijn verontschuldiging te vragen, mevrouw, dat ik u op een zoo ongevoelbaar uur kom lastig vallen! Geloof mij echter, dat ik dit slechts doe, omdat ik helaas niet zeker was van den dag, waarop gij pleegt te ontvangen, en ik u liever alleen wenschte te spreken.

Mevrouw wist volstrekt niet, waarop dit alles moest uitdraaien, maar niettemin plooidde zij haar dik gelaat tot den liefalligsten glimlach en maakte met haar vette rechterhand een gebaar, zooals walrussen wel plegen te doen als zij zich uit het water op den vasten wal willen begeven.

Graaf Hastings scheen dit voor een teeken te houden, dat zijn bezoek welkom was, want hij ging door:

— Ik wil u niet te lang ophouden, mevrouw en ter zake komen! Gij moet namelijk weten, dat ik gisteren aanwezig was op het concert door den grooten violist Pablo Sardegna gegeven!

Mevrouw Cummings knikte.

— Daar waren wij ook! zeide zij verheugd. Hebt gij ons misschien gezien?

De graaf boog en zeide hoffelijk:

— Maar dat spreekt toch immers van zelf, mevrouw! Ik zat in een der loges naast het podium en werd aanstands getroffen door den exquisen smaak van uw toilet en het aanvallig uiterlijk uwer zuster!

— Mijn zuster? vroeg mevrouw Cummings verbaasd.

— Welzeke, de jonge dame, die naast u zat en zoo frappant op u geleek!

Mevrouw Cummings bloosde zoo hevig, als zij waarschijnlijk in haar heele leven niet had gebloed.

Toen riep zij met een pruilend mondje:

— Maar, graaf, — dat was mijn dochter!

De graaf keek, alsof hij het in Keulen hoorde donderen!

Hij sperde zijn grijze oogen zoover open, dat de monocle er uitviel en zeide toen:

— Omdat gij het zegt, moet ik u gelooven, mevrouw! Maar ik geef u de verzekering, dat ik er anders nooit achter zou zijn gekomen. Welnu dan, toen ik u, uw man en uw bevallige dochter daar zoo zag zitten, kreeg ik een schitterend idee!

Mevrouw Cummings schoof een eindje verder vooruit op het wrakke stoeltje, waarop zij was gezeten en keek den bezoeker vol verwondering aan.

— Een idee? vroeg zij met zulk een schaaftachtige uitdrukking op het gelaat, dat deze aanstonds toonde hoe zij zelve nooit zou bloot staan aan het gevaar van ideeën krijgen.

— Ja, mevrouw! Men had mij namelijk medegedeeld, dat het echtpaar Cummings behoort tot de waardigste afstammelingen van Maecenas!

Mevrouw had nog nooit van dezen heer gehoord, maar zij knikte, alsof zij er alles van begreep.

— In het kort, mevrouw, zoo ging de hooge bezoeker voort, men heeft mij u afgeschilderd als een ware kunstbeschermster!

Ook dit vernam mevrouw Cummings voor het eerst van haar leven, maar zij knikte niettemin eenige malen haastig, als iemand, die het volkomen met een ander eens is.

— Ik wist wel, dat mijn zegsman mij niet bedroog! ging graaf Hastings voort. Gij hebt reeds tal van beginnende kunstenaars vooruit geholpen, en meermalen blijk gegeven, dat gij het streven van bekende artisten naar waarde weet te schatten.

Het was mevrouw Cummings, alsof de graaf Latijn sprak, maar zij had gelukkig genoeg tegenwoordigheid van geest, om maar stilletjes door te blijven knikken als een Chineesche pagode.

— Zoo kom ik dan tot het eigenlijke doel van mijn bezoek, mevrouw, ging graaf Hastings voort. Toen ik u daar gisteravond in de concertzaal van Queenshall zag zitten, viel mij dadelijk het schitterende plan te binnen, waarvan ik zooveen gewaagd heb.

De graaf vestigde opnieuw zijn groote, grijze oogen op het gelaat van mevrouw Cummings, die hem aankeek zooals een arm konijntje den boa constrictor, die het met zijn wreedden blik schijnt te betooveren.

— De zaak is, mijn waarde mevrouw, dat onze

groote Italiaansche violist Pablo Sardegna overmorgen vertrekt, teneinde elders te gaan spelen.

Mevrouw Cummings wist volstrekt niet, waar haar bezoeker heen wilde, en zij wist ook heelemaal niets af van de plannen van den Italiaanschen kunstenaar, maar niettemin bleef zij staag doorknikken.

— Welnu, mevrouw, ik vond het een onuitstaanbaar denkbeeld, dat wij dezen begenadigden kunstenaar slechts zoo kort in ons midden zouden houden. En toen viel het mij in, dat hij wellicht te bewegen zou zijn in meer beperkten kring van zijn heerlijke kunst te laten genieten. Ik begreep evenwel, dat degeen, in wiens woning Pablo Sardegna zijn kunst ten beste zou geven, niet alleen een goeden naam moest hebben als kunstbeschermster, maar ook zeer gefortuneerd moest zijn, daar de violist waarschijnlijk een hooge gage zou vragen.

Nu scheen er langzamerhand een licht op te gaan in het verwarde hoofd van de vrouw des huizes.

Haar wangen kregen eenen verhoogde kleur en haar oogen schitterden.

Zij meende bijna van trots en aandoening te bezwijken.

Het was werkelijk te veel geluk ineens.

Daar kwam een echte graaf bij haar, hij verklaarde haar als een kunstbeschermster te beschouwen, hij achtte haar de groote eer waardig den wereldberoemden violist in haar woning te doen optreden!

De stem van mevrouw Cummings klonk schor, toen zij eindelijk zeide:

— Maar — als mijnheer Sardegna daarin wil toestemmen, zal mij niets liever zijn! De gage komt er in het geheel niet op aan! Hij zal toch wel niet meer dan vijftig pond verlangen?

De graaf klemde zijn monocle langzaam in zijn oog, maar het viel er dadelijk weer uit, zoo hoog had hij zijn wenkbrauwen opgetrokken.

— Vijftig pond, zegt gij, mevrouw? Heb ik u goed verstaan?

— Ja, graaf, dat heb ik inderdaad gezegd, stamelde mevrouw, die nu wel in den grond had willen zinken van schaamte. Maar het is wel mogelijk, dat ik mij vergis, want om u de waarheid te zeggen ben ik niet goed op de hoogte van wat zoo'n violist wel verdient!

— Laat ik u dan zeggen, mevrouw, dat Pablo Sardegna voor iederen avond dat hij optreedt vijfhonderd pond sterling krijgt en dat zijn impresario bij contract verplicht is hem minstens tweehonderd maal in het jaar te laten optreden!

Het moet gezegd worden, dat mevrouw Cummings in het eerst wel een weinig schrok van deze som, maar spoedig behaalde haar vreugde over dit buitenkansje en het vooruitzicht, dat de

graaf haar wellicht later ook bij andere edellieden kon introduceeren, de overhand.

Zij stak den bezoeker haar dikke, roode hand toe en zeide:

— Graaf, ik ben u zeer dankbaar, dat gij juist aan ons gedacht hebt! Maar zijt gij wel zeker, dat de violist het zal aannemen? Ik moet dat natuurlijk vooruit weten, want wij moeten bijtijds voor de uitnodigingen zorgen!

De graaf glimlachte.

— Ik moet u eerlijk bekennen, mevrouw, dat Pablo Sardegna wellicht geen gevolg zou geven aan uw uitnodiging, als ikzelf geen zorg droeg, dat hij ze aannam. Ik ben namelijk een zeer goed vriend van hem en hij kan mij niet goed iets weigeren.

— O, graaf, hoe dankbaar zou ik u zijn, indien het u werkelijk mocht gelukken mijnheer Sardegna hier te krijgen! riep mevrouw Cummings uit. Maar heb ik u zooeven niet hooren zeggen, dat hij reeds overmorgen vertrekt?

— Ongetwijfeld, mevrouw, en daar zal dan ook de moeilijkheid schuilen, als ik mij er niet mee bemoeide. Ik weet echter, dat hij pas twee dagen nadat hij uit Londen vertrekt, te Parijs behoeft op te treden en als ik het hem vraag, zal hij er zeker wel voor te vinden zijn nog een dag te Londen te blijven.

— En wanneer zoudt gij dat zeker weten, Graaf?

— In den loop van morgen, mevrouw. Gij hebt dan nog tijd in overvloed om uwe uitnodigingen te verzenden.

— O, zeker.

— Ik zou u echter willen voorstellen, mevrouw, zoo weinig mogelijk ruchtbaarheid aan de zaak te geven.

Het gelaat van mevrouw Cummings betrok.

Op die wijze zou de aardigheid er immers afgaan.

De Graaf scheen te merken, wat er in haar omging, want hij vervolgde haastig:

— Ik bedoel mevrouw, dat het wel zoo aardig zou zijn, als gij het optreden van Pablo Sardegna

als een verrassing tot het laatst geheim hield. Gij kunt hierop een flauwe toespeling maken in de uitnodiging. Ik verzeker u dat uw gasten u zeer dankbaar zullen zijn, als gij hun plotseling kunt laten aankondigen: „Dames en heeren, de groote violist Pablo Sardegna zal ons het genoegen doen eenige nummers ten beste te geven.”

Dit vooruitzicht scheen mevrouw Cummings tot andere gedachten te brengen.

Zij klapte als een opgetogen jong meisje in de vette handen en riep met een hoog stemmetje:

— O, wat zal dat leuk zijn.

— Ik verzeker u, mevrouw, zeide de Graaf op ernstigen toon, dat het bijzonder „leuk” zal worden. Veel leuker, dan gij waarschijnlijk kunt vermoeden.

— Daar ben ik zeker van, Graaf, en ik dank u nogmaals hartelijk voor uw vriendelijkheid.

De bezoeker stond op.

Hij maakte een hoffelijke buiging, kuste nogmaals de hand van mevrouw Cummings, hetgeen haar met onuitsprekelijke zaligheid vervulde en zeide:

— Dus nogmaals — stilzwijgendheid en discretie, mevrouw. Natuurlijk zonder ik mijnheer uw echtgenoot, dien waardigen grijsaard, en uw lief blond dochttertje uit.

Weliswaar kon mevrouw zich den tijd volstrekt niet meer herinneren, dat haar man zelfs grijs haar had gehad en de benaming „blond” met betrekking tot den haardos van haar dochter, leek haar ook eenigszins hoogdravend.

Maar deze vriendelijke leugentjes verhoogden nog slechts het aanzien van den Graaf in de oogen van mevrouw Cummings.

Zij trachtte een bevallige neiging te maken, zoodat de baleinen van haar corset een verdacht gekraak lieten hooren.

— En hoor ik spoedig iets van uw bemoeiingen, Graaf? vroeg mevrouw, terwijl zij haar gast naar de deur leidde.

— Morgen, mevrouw.

— Tot ziens dan, Graaf, en ik dank u nogmaals.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK III.

EEN GEDURFD PLAN.

Terwijl mevrouw Cummings zich meer zwevend dan loopend naar haar echtgenoot begaf, die helaas te laat zijn toilet had beëindigd, en zelfs nu nog als een wildeman worstelde met zijn boordknoopje, teneinde hem het heerlijke nieuws mede te deelen, stapte Graaf William Hastings naar de hem wachtende auto, na den chauffeur eenige woorden te hebben toegeroepen.

De fraaie wagen stelde zich in beweging en snelde door een groot deel van westelijk Londen tot zij stilstond voor een fraai, hoewel niet groot huis, dat blijkbaar niet lang geleden gebouwd was.

Het huis bevond zich in een van de stilste gedeelten van Hillroad.

Het was omgeven door een vrij grooten tuin, waarin zich ook de ruime garage bevond.

Een bediende kwam toesnellen en opende het portier.

De auto reed binnen en hield stil voor het terras van het huis.

Graaf William Hastings sprong er uit, en zeide op gedempten toon tot den chauffeur:

— Kom aanstonds bij mij.

De chauffeur tikte aan zijn pet en de wagen reed weg.

Met lichten stap ging de graaf de trappen van het terras op, die naar de voordeur leidden.

De livreibediende maakte eerbiedig plaats voor hem.

De Graaf liep met snelle schreden een trap op, prachtig gebeeldhouwd en met een zwaren looper belegd, en trad een fraai gemeubelde werkkamer binnen.

Hij liet zich in een stoel vallen, na de deur achter zich te hebben gesloten en streek eenige malen met de witte, gespierde hand over het gelaat.

Er was een zonderling glimlachje om zijn dunne lippen verschenen.

Zoo zat hij eenigen tijd doodstil.

Toen ging opnieuw de deur open en trad de chauffeur van zoeven binnen.

— Heb je de deur goed gesloten? vroeg Graaf Hastings.

— Ja, Edward!

— Is de nieuwe bediende niet in de nabijheid?

— Neen, hij praat met je chauffeur!

— Zoo, dan kunnen wij vrijuit spreken!

— Is mevrouw Cummings er in geloopt?

— Zoo hard als een paard kan draven!

— Koesterde zij geen achterdocht?

— Wat meen je? riep de ander spottend uit. Geloof je soms, dat zij een oogenblik vermoed

heeft, John Raffles, den Grooten Onbekende voor zich te zien?

— Dat nu bepaald niet, maar...

— Meen je dan soms, dat zij achter Graaf William Hastings den vice-president van de Windsor Club, Lord William Aberdeen gezocht heeft?

— Neen, zeker niet! Dat bedoel ik ook niet, Edward! Maar het zou mogelijk hebben kunnen zijn, dat zij het plan zelf wat verdacht vond en er niet op in wilde gaan.

— Dan ken je dat soort menschen slecht! hernam Raffles, de Groote Onbekende. Zij bekijken zulke zaken slechts aan de oppervlakte en redeneeren niet.

— En zeg mij nu eens, Edward, heb je alleen voor dit dolle plan al dien omslag gemaakt? Heb je daarvoor dit nieuwe huis gehuurd, en twee bedienden aangeschaft?

— Niet alleen daarvoor! antwoordde Raffles. Ik heb door een ongelukkigen samenloop van omstandigheden in den laatsten tijd een paar huizen moeten opgeven, omdat de politie die had uitgevonden, en het was dus noodig een nieuw pied a terre in te richten, waar Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles een toevlucht kunnen zoeken, als dit noodig is en waar zij het hoofdkwartier kunnen vestigen, als zij een of andere aardige onderneming op touw zetten, zooals deze grap belooft te worden!

— Jij praat van een aardige onderneming, zeide Charles Brand op bedenkelijken toon, maar ik weet nog steeds niet, of zij dat wel zal worden!

— En waarom niet, als ik vragen mag?

— Omdat er een kink in de kabel kan komen!

— Dan laten wij het plan eenvoudig varen!

— Maar zij kan te laat komen! drong de jonge man aan.

— Ja, en als de hemel naar beneden valt, dan moeten we allen het leven laten! zeide Raffles spottend. Kom, kom, alles is prachtig in elkaar. Lord William Aberdeen heeft voor een week zijn woning in Cromwellstreet met zijn vriend Charles Brand verlaten. Graven van den naam Hastings zijn er in Engeland honderden en verondersteld, dat mevrouw Cummings aastonds gaat bluffen met haar hoog bezoek, dan beteekent het nog niet veel, want de leden van het geslacht kennen elkaar volstrekt niet allen, zoo groot is hun aantal.

— Maar waarom heb je dan eigenlijk dit huis niet onder den naam van Graaf Hastings gehuurd?

— Dan zo uik er zeker niet lang iets aan hebben! riep Raffles uit. Want over drie dagen komt natuurlijk alles uit, en dan zou ik ook dit

fraaie huis moeten prijsgeven en dat zou toch zonde zijn. Ik denk er namelijk sterk over het te koopen en het, evenals eenige van mijn andere huizen door een onderaardsche gang in verbinding te stellen met ons huis in Cromwellstreet!

— En vertel mij nu eens, hoe je dat plannetje eigenlijk denkt ten uitvoer te leggen, zei Charles Brand.

— Dat gaat heel eenvoudig.

— Laat dan eens hooren!

— Overmorgen vertrekt Pablo Sardegna naar Parijs, waar hij twee dagen later moet optreden.

— Is dat zeker?

— Volmaakt zeker! Ik heb het uit den mond van zijn impresario zelf en natuurlijk houdt hij zich aan zijn plannen! Welnu, den volgenden dag begeef ik mij met mijn viool, en met de noodige vette, zwarte lokken naar het weelderige huis van den heer Cummings, speel daar een paar nummers en strijk mijn salaris op.

— En dan ga je dadelijk weer naar huis? riep Charles verheugd uit.

— Ben je dwaas! Denk je, dat ik het daarbij laat! Zou het dan de moeite waard zijn zich zoo druk te maken? Neen, jonge vriend, er zal nog heel wat meer gebeuren.

Charles zuchtte.

Raffles vervolgde echter onverstoort:

— Je kent de kleine muziekzaal misschien in het huis van onzen parvenu?

De jonge man knikte.

— Ja, ik ben er wel eens geweest! zeide hij.

— Welnu, daar kunnen niet meer dan hoogstens honderd personen zitten. Ik zal ook onze dikke dame onder het oog brengen, dat zij er vooral niet meer moet vragen, want meer zal ik er wel niet in bedwang kunnen houden.

— Het lijkt wel of je een dierentemmer bent! bromde Charles ontevreden.

— Nu, in zekeren zin ben ik dat misschien ook wel! hernam Raffles met een minachtend lachje.

— Je bent dus van plan dat gansche publiek te dwingen jou alle juweelen en al het geld af te geven, dat het bij zich heeft?

— Ik zal zoo vrij zijn! zeide Raffles koel.

— Maar dat zul je nooit alleen af kunnen! riep de jonge man verschrikt uit.

— Wie heeft je gezegd, dat ik dat van plan ben? ging Raffles voort, terwijl hij zijn grijze oogen strak op het gelaat van zijn vriend vestigde.

— Wat meen je? vroeg deze stamelend, ofschoon hij zeer goed wist wat deze bedoelde.

— Heb je wel eens een violist gezien, die in zijn eentje speelde? vroeg Raffles onverstoort.

— Neen, antwoordde Charles, dat komt niet voor!

— Je bent het dus met mij eens, dat ik een accompagnateur noodig heb?

— Dat spreekt van zelf!

— Heb je er nooit eens over gedacht, wie die accompagnateur zou moeten zijn?

Charles schudde ontkennend het hoofd.

— Denken vermoeit zoo, zeide hij met een benepen stem.

— Dan zal ik je dat moeilijke werk wat gemakkelijken! zeide Raffles glimlachend. Die accompagnateur is mijn beste, trouwe vriend Charles Brand.

Charles, die nog steeds de livrei van chauffeur droeg, en in het minst niet gelek op den besten trouwen vriend van Lord William Aberdeen, liet zich sprakeloos in een stoel neervallen.

— Meen je dat werkelijk? vroeg hij toonloos. Is het geen grap?

— Het is bloedige ernst, mijn jongen! Ik hoop toch, dat je jezelf in staat acht om de Baccarole van Wieniawski te begeleiden en de Sonate op de G-snaar?

— Dat wel, maar...

— Goede hemel, Charles, riep Raffles eenigszins ongeduldig uit, je zit vandaag weer vol met „maren”. Wat ik je bidden mag, schud die jammerlijke besluiteloosheid toch af. Jij speelt voortreffelijk piano, en ik mag zeggen, dat ik het vioolspel tamelijk wel onder de knie heb!

— Je bent een tweede Ole Bull! riep Charles vol geestdrift uit.

— Nu, je overdrijft wel een weinig. Voor ik op den grootsten violist gelijk, die ooit geleefd heeft, zal er nog heel wat moeten gebeuren. Maar in ieder geval behoeven wij volstrekt geen vrees te koesteren, dat op die wijze het bedrog zal uitkomen. De zaal is klein en heeft slechts één uitgang, die dus gemakkelijk te bewaken is. Het podium, waarop de vleugel staat, heeft echter ook een deur, die uitkomt op een klein kamertje, bestemd voor de solisten. De inrichting is dus geheel in ons voordeel. Henderson, onze brave chauffeur, zal tijdig met de auto klaar staan, kortom, de zaak zal als op rolletjes loopen.

— Ik mag het van harte hopen, zeide Charles met een nieuwen zucht, dien hij echter spoedig wegslipte. Maar als men nog aan voortekens mag gelooven, dan zou ik zeggen, dat wij er ditmaal niet zonder kleerscheuren afkomen.

Raffles kwam naar Charles toe en legde hem de hand op den schouder.

— Je bent een onverbetterlijke pessimist! zeide hij lachend. En laat ons nu maar eens naar ons huis in Cromwellstreet gaan, dan zullen wij onze concertstukken eenige malen repeteeren!

HOOFDSTUK IV.

EEN ONTMOETING DIE GEVOLGEN HEEFT.

Er waren ongeveer vier-en-twintig uur na deze gebeurtenissen verlopen.

Het was omstreeks drie uur in den middag.

De zon scheen aan een wolkeloozen hemel.

In het Hydepark was het zeer vol.

Het krioelde er van voetgangers, ruiters en automobielen, die elkander in alle richtingen kruisten.

Er was veel aandacht voor een bevallig jong meisje met prachtig rood haar, gezeten in een sierlijk mandenwagentje, en dat met vaste hand haar mooie ponnie bestuurde.

Met den rug naar den hare gekeerd, en de armen over elkaar gekruist, zat een heel jonge groom van nauwelijks veertien jaar, trots op het achterbankje.

Reeds eenige malen was het aardige spannetje het geheele park doorgereden.

Vroolijk klepperden de hoeven van het snel dravende paardje op den harden grond van de breede middenlaan.

Maar plotseling scheen het dier te schrikken.

Blijkbaar had Kitty Cummings, want zij was het, een weinig te hard aan de teugels getrokken.

Haar lief gelaat kleurde hevig en toen boog zij het hoofd voorover, teneinde die roode kleur door den breeden rand van haar hoed te onttrekken aan den doorborenden blik van twee grijze oogen, toebehoorende aan niemand anders dan den violist Pablo Sardegna.

Hij was gezeten op een fraaien vos, dien hij met meer elegance dan kracht bestuurde, want het paard maakte soms vreemde capriolen, dat het zich zeker niet veroorloofd zou hebben tegenover een ruiter, die het zijn kracht zou hebben doen gevoelen.

Het moet gezegd worden, dat het daglicht niet flatterend was voor het uiterlijk van den Italiaanschen violist.

Want zijn gelaat, dat in het licht van de concertzaal een bleeke tint had als van ivoor, zag er onder het stekende licht van de zon een weinig vaal en verlept uit.

Donkere kringen teekenden zich onder zijn oogen en de fijne rimpeltjes in de ooghoeken waren nu ook duidelijker zichtbaar.

Toch maakte de Italiaansche violist, door zijn sierlijke figuur en zijn trotschen oogopslag, grooten indruk op vele dames van de High Life, die hij in het park tegenkwam.

Nu en dan nam hij beleefd den hoed af voor een dameskennis, die hem vriendelijk groette.

Toen kwam hij het mandenwagentje van Kitty Cummings tegen en deze omstandigheid leidde tot

de zooeven genoemde bruske beweging van het jonge meisje, die de ponny zoo had doen schrikken.

Pablo hield zijn paard in.

En als onwillekeurig deed Kitty hetzelfde met haar ponny.

Het was echter tamelijk moeilijk met elkaar te spreken, want de vos was zeer groot en het mandenwagentje daarentegen zeer laag.

Wat was dus natuurlijker, dan dat de Italiaan afsteeg en het paard bij den teugel nam?

Hij nam diep den hoed voor het jonge meisje af, dat hem blozend de hand toestak en vroeg in een Engelsch, dat nauwelijks dien naam mocht verdienen:

— Wilt ge mij veroorloven, Signora, u eenigen tijd gezelschap te houden.

— Ik weet niet, mijnheer Sardegna, — — ik geloof eigenlijk niet — — dat het voegzaam is, stamelde het jonge meisje.

— Ja, ja, ik weet — — de Inglesi houden er van die bekrompen begrippen op na, viel Sardegna haar in de rede, terwijl hij minachtend de lippen krulde. Daaraan moet gij u niet storen, Signora.

— Geloof gij? vroeg Kitty weifelend, terwijl zij hem van onder den breeden rand van haar hoed een schuwen blik toewierp.

— Si per Bacco, riep de Italiaan uit. Natuurlijk geloof ik dat. Het is hier een kil, koud land, zonder liefde — san amore.

— Nu, ik geloof toch, dat gij ons onrecht doet, mijnheer Sardegna, zeide het jonge meisje. Wij zijn toch heusch niet allemaal san amore!

De jonge violist wierp Kitty een hartstochtelijken blik toe.

— Dat hoop ik, Signora, dat hoop ik! Het tegendeel zou ik vreeselijk vinden!

— Waarlijk? vroeg het jonge meisje spottend.

De jonge man antwoordde niet, maar wierp haar een zoo gloeienden blik toe, dat Kitty snel haar oogen moest neder slaan.

Langzaam reed het wagentje nu verder, terwijl de Italiaan, het paard bij den teugel voerend, er naast liep.

Zoo bleven zij bijna een uur in het park, tot ontsteltenis en afkeuring van een groot aantal dames, die zich dadelijk zouden haasten het schandaal rond te bazuinen.

Wat er zoo al gepraat en gefluisterd is gedurende die wandeling, zal wel niemand ooit te weten komen.

Maar het was zeker van zeer onderhoudenden aard, want het jonge meisje had bij het thuis komen een hoogroode kleur, en haar eethust was merkwaardig gering.

Dit was echter minder erg dan dat zij er bepaald op stond, ook dien avond naar het tweede en laatste concert van den wereldberoemden violist te gaan!

Welswaar beweerde haar vader, dat hij dan stellig midden in een sonate in slaap zou vallen en wegens luid snurken uit de zaal verwijderd zou worden, wel zeide haar moeder klagend, dat men ook van het goede te veel kon krijgen, maar Kitty zette haar zin door!

Een toevallig binnenwaaiende tante werd toen gelukkig bereid gevonden den knoop door te hakken!

Zij zou als chaperone dienen van het jonge meisje, ofschoon ook zij een draaiorgel verre stelde boven het „gejengel van een viool“.

Zoo toog dan het jonge meisje ten tweede male naar de concertzaal, terwijl de heer en mevrouw Cummings den hemel dankten, die hun op zoo gelegen tijd de tante had toegezonden!

Wederom juichte een volle zaal den beroemden violist toe, die echter alleen oogen scheen te hebben voor het jonge meisje met de roode haren, dat op de eerste rij had plaats genomen en in zalige verrukking naar den in stilte aangebeden held opzag!

Toen de pauze begon, trad er een zaalbediende op Kitty toe, die haar met een buiging een klein briefje in de hand duwde.

Het jonge meisje werd beurtelings vuurrood en doodelijk bleek.

Als bij ingeving raadde zij van wien het kleine papiertje afkomstig was.

Zij verborg het snel in haar taschje, liep de zaal uit, zonder zelfs te wachten, of de tante haar zou volgen, en brak op een eenzame plek van de breede vestibule het briefje open.

Het bevatte slechts weinige woorden:

„Kom aanstonds naar de artistenkamer! Ik wacht u met gloeiend ongeduld!

PABLO.”

Met sidderende hand liet Kitty het briefje weder in haar zak glijden.

Zij keek om zich heen, om te zien of niemand op haar gelet had.

De vestibule was verlaten.

Maar in de verte kwam de tante aandribbelen, die niets had begrepen van de plotselinge verdwijning van haar nichtje.

De oude dame kreeg haar in het oog en ging snel op haar toe.

— Waar zit je toch? vroeg zij. Ik zoek je overal!

— Ik — ik kreeg het wat benauwd in die volle zaal, tante! fluisterde het jonge meisje.

— Ga dan mede naar de galerij, daar staan de ramen open!

— Neen, tante — ik wilde liever naar den artistenfoyer!

— Wat zeg je daar? riep de oude dame verschrikt uit. Dat meen je toch niet?

— Ja, tante!

— Maar dat past niet voor twee dames! Als je vader er nu nog bij was, dan zou het wat anders zijn!

— Toe, tante! Ik moet Pablo — mijnheer Sardegna — zeggen, hoe zijn spel mij getroffen heeft! zeide het jonge meisje bevend.

Het behoeft maar eenige oogenblikken te duren! Er zijn immers nog meer menschen!

De oude dame scheen te weifelen.

Maar het jonge meisje keek haar zoo smeekend aan, dat zij haar aarzeling overwon.

Trouwens verlangde zij er zelf naar, den beroemden violist wat meer van nabij te bezien!

Hoewel zij de vijftig reeds lang gepasseerd was, kon de oude tante nog wel onder den indruk geraken van een paar zwarte oogen en een klein, sierlijk kneveltje!

Zij bedacht zich dus niet langer en zeide:

— Nu goed dan — maar zeg er vooral niets van aan papa en mama! Zij zouden het misschien niet goed vinden!

— O, daar behoeft u niet bevreesd voor te zijn, tante! riep het jonge meisje uit. Ik zou eerder mijn tong afbijten dan er met pa en ma over spreken!

En Kitty sprak inderdaad de waarheid, toen zij deze woorden uitte!

De beide dames lieten zich door een bediende den weg naar de artistenkamer wijzen, die achter het groote podium lag.

Een reusachtige lakei hield de wacht vóór de deur en wilde de beide dames eerst eenvoudig wegzenden, maar toen Kitty haar naam noemde, verscheen er een glimlachje om zijn lippen, waarvan het jonge meisje de beteekenis echter niet begreep, en opende hij met een zwaai de deur.

In plaats de kamer vol menschen, critici en aanbidders te vinden, zagen de beide bezoekersters tot haar verbazing, dat zij geheel verlaten was.

Maar dadelijk werd er een gordijn terzijde geschoven en Pablo trad te voorschijn.

Hij wilde op Kitty toesnellen, maar bleef stokstijf staan, toen hij de tante gewaar werd.

— Wat is dat? vroeg hij, terwijl hij met een vies gezicht op de eerwaarde matrone wees, alsof zij een voorwerp en geen mensch was geweest.

— Dat is mijn tante, Pa... mijnheer Sardegna!

— Maar ik heb niet gevraagd om het tante! riep de violist ongeduldig uit. Ik wil het tante niet!

De oude dame wilde zich beleedigd te weer stellen, maar Kitty trok haar aan haar rok en wierp tegelijk den violist een smeekenden blik toe.

Toen zeide zij op zachten toon:

— Wees niet boos, mijnheer Sardegna! Het is in ons land geen gebruik, dat jonge meisjes alleen een bezoek brengen in de kamer van een artist!

De smeekende stem van Kitty scheen den jongen Italiaan te verteederen.

Hij fluisterde haar toe:

— Picola mia! Leelijke gewoonten in je koud land! Stuur dat tante dadelijk weg! Ik wil alleen met je zijn!

Kitty keek hulpeloos om zich heen.

Zij gevoelde zich door een gevaar bedreigd, waarvan zij den aard niet beseftte en toch was het haar onmogelijk nu de vlucht te nemen!

Als onweerstaanbaar gevoelde zij zich aange-trokken tot den Italiaan, die haar met zijn heerlijk spel betooverd had.

Hij keek haar met zijn groote, grijze oogen doordringend aan en herhaalde zachtjes zijn vraag — of liever zijn bevel.

Maar het toeval kwam den beiden gelieven te hulp in den vorm van een bezoeker, die vóór de deur luid stond te vertoogen en blijkbaar door den reusachtigen bediende werd tegengehouden.

Een trek van verbazing gleed over het gelaat van de oude dame.

— Maar dat is de stem van onzen Peppercorn, den bekenden muziekcriticus van de „Daily Mail”! riep zij uit.

— Kent gij hem, mevrouw? vroeg Pablo, terwijl zijn oogen begonnen te schitteren.

— Heel goed! Hij is een huisvriend!

Pablo snelde naar de deur.

Hij rukte haar open en riep iets in het Italiaansch tot den bediende, die een soort worstelpartij hield met een zwaarlijvig heer met een gouden bril op een onmetelijken neus.

Dadelijk hield het gevecht op.

De criticus bracht zijn goed weder in orde en bromde eenige onvriendelijke dingen aan het adres van den pootigen bediende.

De violist trok hem naar binnen, sloot de deur en zeide op zijn hoffelijksten toon:

— Neem het mijn bediende niet kwalijk, mijnheer Peppercorn!

— Peppercorn is mijn naam, verbeterde de binnentredende.

— Hij wist niet, met wien hij te doen had, ver-volgde de Italiaan. Ik zal hem zeggen, dat hij u voortaan dadelijk bij mij moet binnenlaten, als gij mij de eer aandoet, mij een bezoek te brengen.

— Dat zal mij aangenaam zijn, mijn waarde heer, hernam de criticus tamelijk koel, want het is in mijn land de gewoonte niet, dat critici, die reeds een kwarteeuw hun beroep uitoefenen, met be-dienden moeten worstelen alvorens men hen toe-laat!

Nu pas scheen de oude heer de andere personen

in het vertrek op te merken.

Hij ging met uitgestoken hand op de tante toe en zeide vriendelijk:

— Daar hebben wij mevrouw Underhose! Gij maakt het, hoop ik, goed? Gij ziet er al weder jonger uit dan toen ik u de laatste maal zag!

— Heel vriendelijk van u, mijnheer Peppercorn, zeide de oude dame gevlend. Terwijl de oudjes deze woorden met elkaar wisselden, had Pablo Kitty bij de hand genomen en haar snel naar een deur getrokken, die achter een gordijn verborgen was.

Hij opende deze en duwde het jonge meisje naar binnen.

Zij bevonden zich in een klein zijvertrekkje.

Het had geen anderen uitgang dan de deur naar de artistenkamer.

Zonder veel tijd te verliezen met onnoodig gepraat, nam de violist het jonge meisje in zijn armen en drukte haar een kus op de lippen, die haar half bezwijmd naar adem deed snakken.

Toen keek hij haar met zijn groote oogen glim-lachend aan en fluisterde:

— Zoo kust men in mijn land, signora, mijn heerlijke Kitty!

Het jonge meisje sloeg met een verwilderden blik de oogen weer op, die zij onder de liefkozing van den violist gesloten had.

En het volgende oogenblik had zij beide armen om zijn hals geslagen en kuste hem nu op haar beurt hartstochtelijk op den mond.

Even stonden de beide gelieven zoo stil.

Toen maakte de violist zich weder uit hun om-helzing los en fluisterde met den mond aan haar oortje:

— Ik heb je lief! Mijn alles!

— Voor altijd? vroeg Kitty.

— Voor eeuwig!

Een nieuwe kus verzegelde het verbond.

Toen hernam de violist:

— Luister, Kitty! Je moet mij toebehooren! Ik kan niet zonder je leven! Vlucht met mij! Ik beloof je het heerlijkste leven, dat je je ooit hebt durven droomen! Je zult deelen in mijn roem, je zult vreemde landen zien!

Kitty verbleekte.

— Vluchten? herhaalde zij toonloos.

— Ja, vluchten! Ver van hier, van dit kille, sombere land met zijn mist en zijn brave men-schen!

Het jonge meisje wierp een schuwen blik op de tusschendeur, waarachter zij vaag de stemmen van haar tante en den criticus hoorde.

Toen sloeg zij met een wild gebaar opnieuw de armen om den hals van den violist en fluisterde heesch:

— Doe met me wat je wilt! Ik behoor je toe in dood en leven! Ik heb je liever dan alles ter

wereld!

— Mijn lieveling! Wanneer? Morgen?

— Dat is onmogelijk! Laat mij in ieder geval tot morgen tijd om dit alles te overdenken! En dan moet ik nog zooveel doen, voor ik kan... vluchten!

— Luister, mijn lief muisje! Morgenavond kom ik bij je thuis en dan moet ik weten, dat je van mij bent! Dan wacht ik je buiten en wij gaan te zamen de wijde wereld in! Is dat goed?

Kitty antwoordde met een vurigen kus.

Op hetzelfde oogenblik werd er luid op de deur geklopt.

De schelle stem van de tante klonk:

— Waar ben je toch, Kitty? De pauze is allang gedaan!

De violist opende de deur.

De tante wierp een verbaasden blik op het bleeke gezichtje van haar nicht en toen een achterdochtigen op het gelaat van Pablo Sardegna, om wiens mond een zonderlinge glimlach speelde.

De heer Peppercorn staarde over zijn bril van de een naar den ander en liet toen een raar snuivend geluid hooren, als een oude, booze kat.

Toen sprak hij:

— Mijnheer Sardegna, gij hebt nog minstens een uur, voor de beurt weder aan u is. Zoudt gij wel zoo goed willen zijn, mij in dien tijd een en ander over uw verdere plannen mede te deelen?

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer, zeide de violist met een zucht, ofschoon hij beter dan wie ook begreep, dat hij dit voor de reclame wel moest overhebben.

Pablo wierp nog een laatsten blik op het jonge meisje, dat door haar tante snel werd weggevoerd en toen viel de deur achter haar dicht...

Pablo speelde zijn tweede bravourestuk met een hartstocht, die de geheele zaal in geestdrift ontstak.

Maar de arme Kitty waande, dat al dit vuur uitsluitend voor haar bestemd was...

Na afloop van het concert trad de impresario van den grooten violist het artistenkamertje binnen, handenwrijvend en blijkbaar zeer in zijn schik.

— Zijt gij niet vermoeid, Pablo? vroeg hij.

— In het geheel niet! antwoordde de violist, die bezig was, zijn viool in te pakken met de zorgvuldigheid van een moeder, die haar ziek kind inbakert.

— Zooveel te beter, want wij moeten vannacht nog oversteken!

— Neen! zeide Pablo eenvoudig, terwijl hij zijn

kostbaren pels aanschoot.

De impresario keek alsof hij niet goed verstaan had.

— Neen, zeg je? Je moet toch overmorgen te Parijs spelen?

— Dat weet ik wel, maar er is toch overmorgen ook nog wel een boot te krijgen — of anders morgennacht!

— Maar, riep de impresario wanhopig uit, je zoudt nog met het orkest gerepeteerd hebben! Bedenk, dat je er nog nooit mee gespeeld hebt!

Pablo haalde de schouders op.

— Loop naar de maan met je orkest! riep hij uit. Dat kan overmorgen ook nog wel gebeuren!

— Maar waarom verander je nu zoo eensklaps al onze plannen? vroeg de impresario, die reeds lang gewend was aan de grillen van zijn artist.

— Dat zijn mijn geheimen! antwoordde de violist kortaf.

De impresario hief de handen ten hemel.

— De liefde! riep hij op komisch wanhopigen toon. De liefde heeft het weder gedaan! Heb ik niet goed geraden?

— Misschien wel!

— En mag men vragen, wie ditmaal het schatje is, dat voor eenige weken het gezelschap van onzen grooten Sardegna mag deelen?

— Vraag niet zoo veel! antwoordde Pablo ongeduldig. Het raakt je immers niet?

— Maar het stuurt mijn plannen in de war! riep de impresario boos uit. Wij zouden nog hedennacht vertrokken zijn! Het staat in alle kranten te lezen!

— Welnu, dan blijf ik incognito hier! hernam de violist op spottenden toon.

— En als we overmorgen de boot missen?

— Dan speel ik niet te Parijs! zeide Pablo koel.

— Je speelt niet te Parijs! riep de impresario nijdig uit. Je hebt gemakkelijk praten! Betaal jij het dedit¹⁾ soms? Het zou voor mij een schade zijn van duizenden.

— Die je gemakkelijk kunt dragen, oude schelm, riep Pablo uit. Dacht je soms, dat ik niet weet, hoe je me besteelt? Ik ben de kip met de gouden eieren voor je! Pas op, dat je me niet slacht!

En met deze woorden knoopte Pablo zijn pels dicht en verliet het vertrek, den impresario woedend achterlatend, peinzend over de vraag, hoe hij deze gril nu weder zou moeten goed maken.

¹⁾ Dedit is de som, welke een kunstenaar ver speelt bij het onwettig verbreken van zijn contract.

HOOFDSTUK V.

TOEBEREIDSELEN.

De Cummings liepen den ganschen dag als opgejaagde konijnen door het groote huis.

Zij joegen de bedienden op alsof het schapen, en zijzelve herders waren.

Voor al aan de kleine muziekzaal werd de grootste zorg besteed.

Op het podium was een prachtige Erard-vleugel neergezet.

Kitty had aanvankelijk van deze drukte volstrekt niets begrepen.

Het echtpaar Cummings had namelijk afgesproken, het lieve meisje zoolang mogelijk onkundig te houden van de invitatie van Pablo Sardegna, ten einde haar daarmee op het laatste oogenblik te verrassen.

Maar tenslotte kon mevrouw Cummings het toch niet langer uithouden.

Haar geheele hart was vervuld van blijden trots.

De uitnodigingen waren den vorigen avond verzonden en mevrouw rekende op een druk bezoek.

Nu zouden die trotsche Londenaren eens zien, dat zij ook wel als muziekbeschermster mocht worden beschouwd.

Zij zou hun eens toonen, dat men niet van adel behoefde te zijn om ook de grootste violisten te kunnen laten optreden.

Weliswaar zat de heer Cummings nog een weinig met het hooge honorarium in zijn maag, maar mevrouw Cummings had zijn bezwaren spoedig weggeredeneerd.

Omstreeks vier uur in den middag kwam Kitty het boudoir van haar moeder binnen.

Het jonge meisje was zeer bleek en scheen aan de grootste opwinding ten prooi.

Maar mevrouw zelve was zoo overstuur, dat zij dit nauwelijks opmerkte.

— Wilt u mij eens zeggen, mama, begon het jonge meisje, terwijl zij zich op een stoel liet neervallen, waarvoor al deze drukte dient?

— Maar kind — het moet een verrassing zijn! jammerde mevrouw!

Kitty haalde als een bedorven kind ongeduldig de schouders op.

— Kom, mama, ik ben toch geen klein kind meer! riep zij uit. Zeg mij nu eens eindelijk, wat er hier in huis gebeurt!

Mevrouw scheen zich nog even te bedenken.

Maar toen bezwaarde het heerlijk geheim haar zoodanig, dat zij gevoelde aanstonds als een zeepbel te zullen barsten, als zij er zich niet onmiddellijk van ontlafte.

— Nu dan — wij hebben vanavond een groote

partij!

Kitty sprong op en keek haar moeder verbaasd aan.

— Een partij, mama? En daar weet ik niets van!

— Natuurlijk, kind — als je het wist zou het geen verrassing zijn, merkte mevrouw met een voor haar zeer ongewone snedigheid op.

— Hoeveel gasten komen er ongeveer? vroeg het jonge meisje, die nu inzag, dat dit feest misschien haar plannen in de hand kon werken.

— Een honderdtal ongeveer! Maar daarom noem ik het niet alleen een groote partij, kind!

— Waarom dan nog meer?

— Omdat wij een heel hoogen gast krijgen!

— Wie dan?

— Raad eens?

Kitty stampte ongeduldig op den vloer.

Zij was in het geheel niet in een stemming om raadseltjes op te lossen.

— Hoe kan ik dat nu weten, mama! riep zij uit. Zeg het toch maar!

— Je hebt hem al een paar keeren bewonderd, Kitty — meer dan mij eigenlijk lief is zelfs!

Het jonge meisje wankelde achteruit en greep zich aan een stoeleuning vast.

— Wie is het? vroeg zij heesch.

— Pablo Sardegna!

Kitty viel weder op haar stoel neder.

Slechts met de grootste moeite wist zij haar aandoening te verbergen.

Haar stem klonk gemaakt, toen zij opmerkte:

— Komt mijnheer Sardegna hier vanavond spelen?

— Ja! antwoordde haar moeder, terwijl zij zich in haar volle lengte verhief. Hoe hebben wij dat gelapt?

— Heel kranig, mama! antwoordde Kitty met een effen gezicht, terwijl zij haar stem zoo gewoon mogelijk trachtte te doen klinken. Maar ik ben nieuwsgierig om te weten, hoe u dat heeft weten klaar te spelen.

— O, dat is gemakkelijk genoeg te vertellen! hernam mevrouw Cummings. Je weet immers, dat wij eergisteren bezoek hebben gehad van graaf William Hastings?

— Ja, mama — dat zal ik zoo spoedig niet vergeten! zeide het jonge meisje spottend.

— Welnu, hij kwam mij zeggen, dat hij als bemiddelaar wilde optreden tusschen mij en mijnheer Sardegna, om dezen over te halen bij ons te spelen!

— En — is hem dat gelukt?

— Schitterend gelukt, kind! riep mevrouw stralend uit. Hij is een speciaal vriend van den grooten Italiaanschen violist en hij heeft hem persoonlijk overgehaald vanavond voor een kleine schaar van gasten te spelen en tegen een honorarium van 500 pond sterling, voor minder deed hij het niet!

Kitty krulde minachtend de lippen.

Alsof de kunst van haar afgod in ponden kon worden berekend.

Toen merkte zij op:

— Maar, mama, ik begrijp het niet goed. Mijnheer Sardegna zou immers gisteravond hebben moeten vertrekken. Hij moet toch morgen al in Parijs spelen?

— Hoe weet gij dat zoo goed? vroeg mevrouw argwanend.

Kitty bloosde hevig.

— Wel, dat weet toch iedereen! stotterde zij. Dat heeft in alle bladen gestaan.

— Zoo? Daar herinner ik mij niets van! In ieder geval is de eer voor ons dan nog des te grooter, want dan heeft onze vriend graaf Hastings den Italiaan weten over te halen nog een vollen dag te blijven!

— En — wanneer komt Pablo — ik wil zeggen mijnheer Sardegna? vroeg Kitty.

— Wij rekenen op negen uur! Dat kon graaf Hastings zelf niet nauwkeurig zeggen.

Kitty boog het hoofd.

In haar hersens verdrongen zich de denkbeelden met bliksemsnelheid.

De zaak scheen haar zeer duidelijk te zijn.

Pablo had waarschijnlijk geheel tegen zijn gewoonte in, deze uitnodiging om te komen spelen aangenomen om op een gemakkelijke wijze in haar nabijheid te kunnen zijn.

De vlucht zou dan vergemakkelijkt worden!

Een glimlache deed haar roode lippen krullen.

— Nu, mama, dat is een aardig plan van u! riep zij met voorgewende vroolijkheid. Ik ben er erg blij mee!

—Dat geloof ik wel, kind! Het kost ons ook een lieve duit.

Met deze woorden stond mevrouw op.

Zij was nu voldoende uitgerust en gevoelde weder nieuwe krachten om achter de bedienden heen te zitten.

Wat Kitty betreft, een storm van tegenstrijdige gevoelens woedde in haar hoofdje.

Aan den eenen kant gevoelde zij zich onweersstaanbaar tot den Italiaanschen violist aangetrokken en klopte haar hart met woeste slagen als zij teruggacht aan de zaligheid van zijn eersten kus, maar aan den anderen kant zag haar onervaren hart toch wel erg op tegen de vlucht uit het ouderlijk huis met een man, die haar tot voor eergisteren **volkomen vreemd was.**

En toch gevoelde zij reeds nu, dat haar hartstochtelijke liefde het zou winnen.

Pablo Sardegna oefende een invloed op haar uit, waaraan zij geen weerstand kon bieden.

Haar zenuwen waren tot het uiterste gespannen.

Maar zij wist nu tenminste zeker, dat hij dien avond zou komen.

Hij zou haar bij de hand vatten, haar met zijn doordringende oogen vurig aanzien, en haar wegvoeren uit dit huis, naar onbekende dreven.

Zij kon het zich slechts vaag voorstellen wat er dan zou gebeuren, maar dit wist zij zeker, dat zij als zijn vrouw altijd aan zijn zijde zou zijn.

Zoo haalde het meisje zich de heerlijkste denkbeelden voor het oog en de tijd scheen om te vliegen.

Men dineerde dien dag in den huize Cummings iets vroeger dan gewoonlijk.

Mevrouw dineerde ook een weinig minder copieus, daar zij nog zeer veel te doen had en vreesde het niet te zullen volhouden, als zij zich te zeer te goed deed aan de vier of vijf gerechten, welke de goudgegalonneerde bedienden aan- en afdroegen.

Zoo werd het acht uur.

Ondanks al het aandringen van mevrouw Cummings, had de heer des huizes geen afstand kunnen doen van zijn middagslaapje.

— Al moest ik iedere seconde van mijn tukje met een pond betalen! zeide mijnheer nadrukkelijk, dan zou ik mij toch mijn half uurtje sluimeren niet laten ontrooven!

— Maar je zult nooit op tijd gekleed zijn!

— Maak je daarover niet bezorgd, ik kan mij spoedig genoeg in den rok steken.

— Maar, lieve hemel! je hebt je pantoffels ook nog aan! riep mevrouw wanhopig uit.

— Wat dan? Dacht je dan, dat ik rustig met mijn laarzen aan zou kunnen slapen? bromde mijnheer. Wees maar niet bang, ik kom op tijd weer te voorschijn. In ieder geval nog veel te vroeg om naar het gekras van dien muzikant te hooren!

En met deze van diep kunstgevoel getuigende woorden verdween mijnheer in zijn slaapkamer.

Mevrouw schudde het hoofd.

Zijelve was reeds in een bij uitstek gedecolleteerd avondtoilet gehuld, vervaardigd van groene zijde en bestikt met kleine nagemaakte paarlen.

Zelfs nadat mijnheer Cummings zoo onverwacht rijk was geworden had mevrouw de gewoonte geen ingang bij hem kunnen doen vinden, om zich voor het diner in den rok te steken, zooals het toch gebruikelijk is in alle deftige Engelsche kringen.

Zuchtend overwoog mevrouw, dat er nog zeer veel ontbrak aan de opvoeding van haar echtgenoot en in stilte vergeleek zij hem bij den onbe-

rispelijk gekleeden, eleganten Graaf Hastings, die toch slechts enkele jaren jonger was dan hij!

Het duurde niet lang of de eerste gasten waren gekomen.

Mevrouw en Kitty ontvingen hen aan den ingang van de groote balzaal.

Want het was besloten, dat men tot aan de komst van den grooten violist zich den tijd zou korten met een dansje.

Kitty zag er allerbevalligst uit in haar wit satijnen toilet, maar haar gezichtje was nog altijd bleek, en haar oogen dwaalden zoekend rond en hadden een koortsachtigen gloed.

Dezen avond zou immers beslissen over haar geheele verdere leven!

Maar moeder had reeds eenige malen eenigszins bezorgd naar haar gekeken en haar naar de oorzaak van haar bleekheid gevraagd.

Kitty had daarop geantwoord, dat zij een weinig hoofdpijn had, maar dat het wel zou overgaan.

Om half negen dansten reeds verscheidene paren rond op de tonen van een klein orkestje.

De ongedurigheid van de dochter des huizes nam steeds toe.

Zij was reeds eenige malen naar haar slaapkamer gegaan, teneinde zich de slapen met eau de cologne te betten.

Toen het negen uur geslagen was, bevonden zich alle gasten in de balzaal.

Nu eerst scheen mevrouw de afwezigheid van haar man op te merken.

Zij wenkte Kitty en vroeg haar fluisterend:

— Goede hemel kind, waar is je pa?

— Waar mijn pa is? herhaalde Kitty met afwezigen blik. Hoe weet ik dat nu, mama? Ik ben toch niet aangesteld om op hem te passen!

— Maak als je blijft geen grapjes. Hij is na den eten gaan slapen, zooals hij altijd doet, en ik heb hem na dien tijd niet meer teruggezien. Ga hem dadelijk eens wekken! Het is een schandaal! Wat moeten de gasten er wel van denken?

Waarschijnlijk dachten de gasten er in het geheel niets van, want zij bleven rustig doordansen, zonder dat de afwezigheid van den heer des huizes al te zwaar op hen scheen te drukken.

Kitty besteeg de trap naar de verdieping waar zich de slaapkamer bevond.

Zij klopte op de deur van het echtelijk slaapvertrek

Een dof geknor antwoordde op dit geluid.

— Pa! riep het jonge meisje.

— Wat is er kind? knorde de stem van den heer Cummings.

— Waar blijft u toch? Ma is woedend! Zij zegt dat het een schandaal is dat u zoo lang wegblijft. De gasten weten niet wat zij er van moeten denken!

— Is die muziekvent er al?

Kitty beet zich op de lippen.

Welk een benaming voor den man, die haar jong hart in gloed had gezet.

— Bedoelt u misschien mijnheer Pablo Sardegna? vroeg zij scherp.

— Wien zou ik anders bedoelen? Is hij er, of is hij er niet!

— Neen, maar hij kan ieder oogenblik komen. Heeft u zich verslapen?

— Dat schijnt wel! klonk de brommerige stem. Ik moet nog maar even mijn rok aanschieten en dan kom ik dadelijk!

— Maak dan maar wat voort, want aanstonds kan mijnheer Pablo verschijnen!

Het jonge meisje snelde weder weg, en stak de breede gang over, teneinde de balzaal weder binnen te treden.

Plotseling bleef zij stokstijf staan.

Zij perste de kleine hand op het wild kloppend hart.

Aan het uiteinde van de gang kwamen namelijk twee mannen aanloopen. Een hunner was haar lief, haar Pablo! Den ander kende zij niet.

Blijkbaar was het een accompagnateur, want hij droeg de vioolkist van den kunstenaar en een rol muziek.

Een bediende wees den beiden heeren den weg.

Kitty had een gevoel alsof haar beenen in den grond waren geworteld. Toen echter herstelde zij zich en snelde den Italiaan tegemoet.

— Je kunt wel gaan, James! riep zij den bediende toe. Ik zal de heeren wel verder den weg wijzen.

De bediende maakte een buiging en verwijderde zich weder.

Kitty stak den Italiaan de koortsachtig gloeiende hand toe en fluisterde heesch:

— Ben je daar mijn lieveling? Wat is de tijd mij lang gevallen!

De Italiaan scheen door deze toespraak ten hoogste verbaasd te zijn.

Zijn grijze oogen kregen een zonderlingen glans en werden toen snel naar den accompagnateur gericht, die op eenigen afstand was blijven staan en de zacht gefluisterde woorden niet gehoord had.

Maar slechts een onderdeel van een seconde was deze verblufte uitdrukking op het fraai besneden gelaat te zien.

Hij beantwoordde den druk van het kleine handje en zeide zachtjes:

— Ja mijn engel, daar ben ik! Ik kon onmogelijk eerder komen!

— En onze plannen? Blijven ze zoo?

Het jonge meisje wierp den violist een angstigen blik toe, terwijl zij deze vraag stelde.

Pablo Sardegna knikte snel!

— Natuurlijk blijven ze zoo! zeide hij zachtjes.

— Luister dan! zeide Kitty, terwijl zij haar ge-

laat vlak bij dat van den violist bracht. Ik heb reeds alles gereed gezet op mijn slaapkamer. Ik zal aanstonds wat hoofdpijn voorwenden, dan kan ik mij verkleeden en nog een en ander inpakken! Dat alles behoeft geen half uur te duren. Ik ga dadelijk van mijn slaapkamer het huis uit, langs de achtertrap, want mijn ouders durf ik niet meer onder de oogen komen. Wacht mij in je auto, voor de deur van het tuinhok!

Pablo knikte weder eenige malen bevestigend.

— Hoe lang speel je? vroeg het jonge meisje.

— Hoogstens een half uur!

— Prachtig, dan is alles goed, mijn Pablo! Mijn lieveling, ik aanbid je!

Met deze woorden vloog het meisje weg, terwijl een gloeiende blos in haar wangen opsteeg.

De violist en zijn accompagnateur bleven alleen in de gang staan. Zwijgend staarden zij elkaar eenigen oogenblikken aan. Toen zeide de Italiaan op zachten toon:

— Hoor eens hier, Charles ik heb in mijn leven al heel wat doorgemaakt, maar ik wil wel erkennen, dat dit het toppunt is! Vergis ik mij niet

sterk, dan heeft de dochter van den heer Cummings mij zooeven gezegd dat ik haar lieveling ben!

De ander drukte de hand op den mond om een proestbui te vermoffelen en zeide toen:

— Dat meen ik ook te hebben gehoord!

— Maar ik geloof toch niet dat het om te lachen is! vervolgde Raffles — want hij was het inderdaad — op ernstigen toon. Mijn hoofd eraf, als dat jonge ding niet op het punt staat een zeer domme streek te begaan, waarvan zij reeds over een week spijt zou hebben.

— Wat is er dan eigenlijk? Ik heb niet alles gehoord! hernam Charles Brand.

— Wat er is? el het kind heeft een afspraak met den Italiaan, en is geloof ik voornemens met hem weg te loopen!

— Alle duivels! Maar dan loopen wij groot gevaar! fluisterde Charles verschrikt.

— Dat zal zoo'n vaart niet loopen! Als ik wel begrepen heb, dan moet hij haar in z'n auto wachten. Wij hebben tijd genoeg om onzen slag te slaan. Vooruit naar binnen en opgefild.

**Wilt U Uw Vriend
of U zelve een welkom geschenk geven, koopt dan
een blikken doos DUBEC van 50 of 100.**

HOOFDSTUK VI.

DE GESTOORDE MUZIEKAVOND.

Raffles en Charles traden de balzaal binnen.

Dadelijk trad er een bijna hoorbare stilte in. Aller oogen richtten zich naar de deur. Menig meisjesoog was vol bewondering gericht op het zwart omlokte hoofd.

Aanstands kwam mevrouw Cummings op den kunstenaar toeschommelen. Zij was zoo rood als een pioenroos en wischte zich met een kanten zakdoekje telkens het gelaat af.

Raffles maakte een beleefde buiging voor de vrouw des huizes en wist zijn tegenzin zoozeer te overwinnen dat hij het vette, op een varkenskluijfe gelijkende handje greep, en er een kus op drukte.

Hij verklaarde later nog weken daarna den smaak van reuzel in den mond te hebben gehouden.

—Mevrouw, zeide hij met een sterk Italiaansch accent, mijn vriend graaf Hastings, die mij zou hebben vergezeld, moet zich tot zijn groote spijt hedenavond bij u laten verontschuldigen. Een zeer gewichtige zaak heeft hem plotseling hedenmiddag buiten Londen geroepen!

Het gelaat van de vrouw des huizes betrok eenigszins, want zij had zoo gehoopt met den hoogen gast te kunnen pronken.

Zij had echter geen gelegenheid om deze gevoelens te uiten, want in de verte zag zij haar man aankomen.

Raffles volgde de richting van haar blik.

— Uw echtgenoot nietwaar, Signora?

— Ja mijnheer Sardegna! antwoordde mevrouw Cummings. Mag ik hem aan u voorstellen?

— Ik verlang niets liever!

De heer des huizes kwam naderbij.

Het was maar al te duidelijk te zien, dat hij zich in allerijl had aangekleed. Zijn oogen waren dik.

Maar dit alles zonk in het niet naast het verschrikkelijk feit, dat zich dadelijk daarop aan de aandacht van de gasten met geweld opdrong.

Het roode gelaat van mevrouw Cummings verkreeg de tint van een vaatdoek. Haar oogen dreigden uit het hoofd te puilen. Zij waren met een starenden blik gericht op de voeten van den heer des huizes.

En geen wonder, want deze voeten staken in twee verbazend groote groene vilten pantoffels.

Er heerschte een angstwekkend stilzwijgen in de zaal.

Blijkbaar volmaakt onkundig van den indruk welken hij wekte, stevende mijnheer Cummings met een joviale uitdrukking op het gelaat en wijd uitgespreide armen op den gast toe.

— Kom aan mijn hart, violist! riep hij met zijn

luide eenigszins door den neus sprekende stem.

De violist echter dacht er niet aan om aan het hart van den heer Cummings te komen.

Hij bleef als vastgeworteld op dezelfde plek staan en ook zijn oogen war enals geketend aan de onmetelijke groene pantoffels, die als twee kleine zolderschuitjes over het parket van de balzaal gleden.

De stilte werd zoo mogelijk nog geluidlooser.

Eindelijk scheen toch ook de heer Cummings zelf te beseffen dat er iets niet in orde was.

Zijn armen zakten langzaam en zijn handen begonnen zenuwachtig naar allerlei onderdeelen van zijn toilet te tasten.

Eindelijk vielen zijn oogen op de groene monsters aan zijn voeten. Een trek van afgrijzen verspreidde zich over zijn opgezet gelaat.

Hij stond stil, als was hij uit brons gegoten.

Maar toen keerde hij zich plotseling om en verdween weer uit de balzaal met een snelheid, alsof hij er door een kanon werd uitgeschoten.

Nog zelden hadden menschenoogen een sterfelijk zoo hard zien wegloopen.

Met een schel lachje wendde mevrouw Cummings zich weder tot den Italiaanschen gast.

Raffles stond nog steeds onbeweeglijk naar de deur te staren.

Het is mogelijk dat hij lachte, maar dan deed hij het zeker inwendig.

Wat Charles betreft — hij vocht een woedenden strijd met zijn lachspieren en moest zich afwenden, ten einde zijn correcte houding in acht te kunnen blijven nemen.

— Zoo is mijn man nu vaak, mijnheer Sardegna! zeide mevrouw. Gij moet er maar geen acht op slaan. Hij heeft verbazend veel aan zijn hoofd.

— Het heeft niets te beteekenen, Signora! zeide Raffles met zijn diepe stem. Ik heb ook wel eens buien van verstrooidheid. Zoudt gij willen gelooven, dat ik veertien dagen geleden een contrabas op het podium heb meegenomen?

Mevrouw scheen door deze mededeeling wel wat te zijn opgelucht, want het bleek nu, dat men de daad van haar man als het uitvloeijsel van verstrooidheid aanmerkte.

Zij praatte er zoo vlug mogelijk overheen, gaf aan eenige bedienden last het publiek naar de kleine muziekzaal te leiden en verzocht den violist en zijn accompagnateur haar naar een kleinen ontvangsalon te volgen, ten einde daar eenige verschijningen te gebruiken.

Haar echtgenoot zou zich aanstands bij hen

voegen.

Raffles maakte een stomme buiging en schreed achter de vrouw des huizes aan, gevolgd door Charles Brand, die nog altijd de vioolkist en de muziek droeg, naar het kleine ontvangsaaltje naast de balzaal.

Een knecht kwam met een blad ververschingen binnen.

Mevrouw Cummings stelde wanhopige pogingen in het werk, zich voor te doen als de intelligente, onderhoudende gastvrouw.

Zij meende dit het best te kunnen bereiken door den Italiaanschen violist te ondervragen betreffende den prijs der citroenen in zijn vaderland en aangaande het beste recept om macaroni te bereiden.

Op deze vragen antwoorde Raffles met zijn gewone hoffelijkheid en zelfs met kennis van zaken.

Eenige minuten later trad de heer des huizes binnen.

Zijn voeten staken nu in glimmend verlakte schoenen.

Zij waren weliswaar ook zeer groot, maar het waren althans behoorlijke voetbekleedingen.

Met een schutterig gebaar drukte hij eerst den accompagnateur, vervolgens den violist de hand.

Toen haalde hij zijn portefeuille te voorschijn, klopte er eens op en zeide met een verlegen grijns-lachje :

— Wij moesten maar eerst het geldelijk gedeelte afdoen, mijnheer Sardina! Vindt gij niet? vroeg hij

— Mijnheer heet Sardegna, man! verbeterde mevrouw Cummings hem vinnig.

— Ik had u dat juist willen vragen, mijnheer Cummings! merkte Raffles doodbedaard op.

— Dat heet ik zaken doen! riep mijnheer Cummings joviaal uit.

— Gij moet weten dat ik wel eens ben opgetreden in een huis, waar men mij trachtte af te zetten! hernam Raffles.

— Dat is een schandaal! riep mevrouw Cummings vol verontwaardiging uit.

— Nietwaar mevrouw? ging Raffles voort. Daarom houd ik er van de zaken af te doen voor ik een noot gespeeld heb!

Het volgende oogenblik verschenen een aantal bankbiljetten uit de portefeuille van den heer des huizes, die overgingen in den binnenzak van den zeer eleganten rok, dien de gewaande violist droeg.

Mijnheer keek de mooie papertjes zuchtend even na en schikte zich toen in het onvermijdelijke.

Raffles stond op en wierp een blik op zijn horloge.

— Het publiek zal nu wel gezeten zijn! merkte hij op. Ik zou u willen verzoeken nu maar aanstonds te mogen beginnen. Over een half uur moet ik het huis weder verlaten hebben.

— Zoo spoedig reeds? Blijft gij dan geen dansje

doen, mijnheer Sordida? vroeg mijnheer Cummings.

— Wat ik je bidden mag, Cummings, vermoordt toch den naam van mijnheer Sardegna niet zoo! zeide mevrouw, terwijl zij haar man een woedenden blik toewierp.

Raffles merkte bedaard op, alsof hij niets van die vergissing gehoord had:

— Het spijt mij zeer dat ik geen gehoor kan geven aan de vriendelijke uitnodiging van mijnheer Cummings. Ik moet namelijk nog hedennacht op reis.

— Het is jammer! zuchtte mevrouw. Maar dan is er niets aan te doen. Zoudt gij zoo goed willen zijn mij te volgen. Deze heer moet zeker ook mee? voegde zij er aan toe, op Charles wijzend, en op een toon, alsof hij een pakjesdrager was.

— Deze heer is mijn accompagnateur, mevrouw! Zonder hem zou ik niet kunnen optreden.

Mevrouw Cummings verliet nu het vertrek, gevolgd door de drie heeren.

Zij staken de gang over en traden nu de kleine muziekzaal binnen, waar de gasten reeds gezeten waren.

Raffles en Charles, door luid applaus ontvangen, schreden nu door het middenpad, beklommen het kleine trapje, dat naar het podium voerde en maakte zich daar gereed voor de uitvoering.

Raffles pakte zijn viool uit, terwijl Charles de muziek op den lessenaar van den prachtigen vleugel zette.

Het was nu doodstil in de kleine zaal.

Aller oogen waren op het bleek gelaat van den Italiaanschen violist gevestigd.

Raffles bracht het instrument aan de kin.

Even daarna klonken de weemoedige tonen van de Baccarole van Wieniawski door de zaal.

Spoedig zat het publiek als betooverd door de heerlijke tonen, die van het meesterlijk bespeelde instrument het kleine zaaltje schenen in te stroomen.

Plotseling bleven de oogen van den Grooten Onbekende strak op de eenige deur van de zaal gevestigd.

Deze deur was langzaam geopend en er was een man binnengetreten, die met strakken blik naar het podium keek.

Die man was Pablo Sardegna!

Een oogenblik bleef hij als vastgenageld bij de deur staan, die hij weder gesloten had.

Hij wreef zich over het voorhoofd, als wilde hij een boozen droom verdrijven.

Toen kwam hij langzaam naar voren en liep door de tusschengang naar het trapje.

Slechts weinigen uit het publiek merkten zijn voorbijgaan op.

Maar die het merkten onderdrukten met moeite

een kreet van verbazing, die hun naar de lippen steeg.

Het laatste accoord weerklonk.

Raffles liet zijn viool zakken.

Pablo Sardegna stond onder aan het trapje.

Maar plotseling scheen het alsof het publiek uit een tooverdroom ontwaakte.

Met open mond keek het beurtelings van den een naar den ander.

Raffles begreep, dat de toestand zeer critiek was.

Maar hij was er de man niet naar, om zich zoo spoedig gewonnen te geven.

Snel legde hij de viool weder in de kist, liep met uitgestoken handen naar het trapje toe en riep met een stem, trillend van opwinding:

— Mijn Giuseppe! Mijn lieve tweelingbroer!

Pablo Sardegna scheen door deze toespraak zoo verbaasd, dat hij zich nauwelijks wist te wenden of te keeren.

Voor hij een woord had kunnen zeggen, had Raffles hem bij de handen gegrepen en het trapje opgetrokken.

Het volgende oogenblik hoorde Pablo zich in het Italiaansch in het oor sissen:

— Doe wat ik zeg, of je hebt geen seconde meer te leven!

Nu was de heer Sardegna wel een zeer groot violist, maar tevens een buitengewoon groote lafaard.

Hij keek even in de oogen van den zoogenaamden tweelingbroer en zag dat er met den man niet te gekschieren viel.

Raffles wendde zich met de onbeschaamdheid van een circuspiqueur tot het publiek, en riep met een stentorstem, zich volstrekt niet storend aan den indruk dien hij maakte.

— Vijf minuten pauze, dames en heeren.

Hier en daar werd er in het publiek wat gelachen en gegrinnikt, op een andere plaats fluissterde men met verbaasde gezichten over de wonderbaarlijke gelijkens tusschen de beide mannen, en weer elders vroeg men zich tevergeefs af, welk een zonderling toeval de beide broeders hier zoo plotseling bij elkaar had gebracht.

Raffles bekommerde zich echter om dit alles volstrekt niet, maar nam den Italiaan onder den arm en voerde hem naar het kleine kamertje terzijde van het podium.

Charles Brand volgde hem op den voet, daar hij wel gezien had, dat zijn vriend hem een veelbetekenenden blik toewierp.

Raffles sloot de deur achter zich, zoodra zij binnen waren.

Hij wees op den eenigen stoel, die in het klein vertrekje stond en zeide:

— Wees zoo goed daar eens te gaan zitten, mijnheer Pablo Sardegna!

De Italiaan nam plaats.

— Vijf minuten zullen voldoende zijn, mijn waarde heer, om u op de hoogte te brengen van onze plannen! vervolgte Raffles.

Hij stak beide handen in zijn broekzakken en toen zij er weder uitkwamen, omklemden zij ieder een revolver.

— Gij ziet deze voorwerpjes, nietwaar? Mijn vriend en helper is voorzien van een tweede, dergelijk stel. Gij moet weten dat ik hier bezig ben met het uitwerken van een aardig plannetje en dat gij mij daarbij wel wat rauw op het lijf zijt gevallen!

Pablo Sardegna knikte alsof hij er alles van begreep, maar inderdaad was het hem zeer duister.

— Dan zal ik u zeggen wat gij te doen hebt, mijn waarde heer! ging Raffles onverstoort voort. Gij gaat aanstonds op het podium en draagt daar een uwer beroemde composities voor. In dien tijd zullen mijn vriend en ik... een ander stukje van onze vinding voordragen. Wat dat is, zult gij wel zien! Tracht ons vooral niet in de wielen te rijden, want het zou u leelijk opbreken!

Pablo Sardegna schudde heftig ontkennend het hoofd.

— Gij zijt dus van plan u naar mijn aanwijzingen te gedragen? vroeg Raffles. Dat is heel verstandig van u. Ja, gij ziet wat bleek en gij siddert een weinig, maar dat gaat wel weer over! Bedenk, dat ik uw leven in mijn hand heb, dan zult gij wel optreden, zooals ik het u zooeven in overweging gaf.

Pablo Sardegna stond weder op.

Zijn knieën knikten.

Hij schreed echter naar de deur en opende deze weder.

Het volgende oogenblik stond hij op het podium.

Hij zag echter zeer weinig van het publiek, want daarvoor gingen zijn gedachten te razend te keer.

Hij begreep van het geheele plan volstrekt niets!

Raffles liet hem echter geen tijd om zich te bedenken.

Op zijn beurt betrad hij het podium, richtte zich met zijn vriendelijksten glimlach tot het publiek en zeide:

— Mijn broer Giuseppe heeft zich bereid verklaard u op zijn beurt te vergasten op eenige staaltjes van zijn heerlijk spel.

Pablo knikte, terwijl zijn schuwe blik over het publiek vloog, als zocht hij daar hulp.

Wat dit publiek zelf betreft — het was nog steeds niet van zijn verbazing bekomen!

De gasten gaapten beurtelings den echten en den gewaanden Sardegna aan, alsof zij een kalf met vijf pooten aanschouwde.

Raffles scheen zich van deze onderzoekende blikken niets aan te trekken, maar de Italiaan gevoelde

zich alles behalve op zijn gemak.

Tevergeefs vroeg hij zich af, wat dit alles te betekenen had.

Dat zijn dubbelganger iets kwaads in den zin had, begreep hij wel, maar het was hem volkomen onduidelijk, hoe hij hier was gekomen, en wat er eigenlijk gebeurd was na zijn laatste concert.

Raffles liet hem echter weinig tijd tot nadenken.

Hij pakte de viool uit, waarmede de violist op het podium was gekomen, en duwde hem dit kostbaar instrument in de hand.

Daarop deed hij zijn eigen viool in de kist en gaf Charles een wenk.

Deze begreep wel dat zijn vriend erop gesteld was het kostbare instrument te redden en nam het dus dadelijk onder zijn hoede.

Pablo bracht het instrument onder zijn kin en begon een zijner eigen composities te spelen.

Tegelijkertijd daalden Raffles en Charles langzaam van het podiumtrapje.

Charles liep door, tot hij de deur bereikte en vatte daar post.

Hij zette de vioolkist neder en trok doodbedaard twee revolvers uit zijn zak.

Raffles volgde zijn voorbeeld.

Toen wendde hij zich tot den Italiaanschen violist met een glimlachje om de lippen en zeide:

— Duizendmaal verschooning, mijn waarde heer, dat ik u even in de rede val. Ik moet namelijk de geachte dames en heeren verzoeken, vooral zeer stil te blijven zitten en geen enkele beweging te maken, terwijl ik mij bezighoud met een kleine visitatie.

Het publiek scheen eerst aan een grap te gelooven.

Maar toen het den zoogenaamden tweelingbroeder van den Italiaanschen violist eens goed aankeek, begon het in te zien, dat hier van een grap geen sprake was.

De revolvers spraken trouwens een taal die niet was mis te verstaan.

Het was op dit oogenblik zoo doodstil in het kleine zaaltje, dat men werkelijk een speld had kunnen hooren vallen.

Toen vervolgde Raffles, zich opnieuw tot den violist wendende, en steeds met hetzelfde aanmoedigende glimlachje op het gelaat:

— Nu kunt gij wel weer doorgaan, beste broeder. Maar speel nu liever iets anders, wilt gij? Iets toepasselijks — laten wij zeggen de Overture van

Alibaba en de Veertig Roovers.

— Die ken ik niet, mijnheer! stotterde de violist, meer dood dan levend.

— Nu, dan zoudt gij bijvoorbeeld de „Goudaria” uit de Zigeunerbaron kunnen spelen. Maak wat voort, wat ik u verzoeken mag, want ik heb een weinig haast.

De strijkstok bibberde weder op de snaren en nu klonken de verleidelijke smachtende tonen van de wereldbroemde wals door de zaal.

En begeleid door deze muziek, begon Raffles aanstonds zijn taak!

Zonder zich te overhaasten, met de revolver in de linkerhand, wandelde hij door de zaal, hier een kostbaar paar!encollier, daar een dikken gouden horlogeketting, elders weder een diamanten diadeem met wonderbaarlijke behendigheid losmakend.

Een voor een verdwenen de kostbare sieraden in zijn schier bodemloozen zak.

Zoo bereikte hij de deur, waar Charles het publiek in bedwang hield met zijn beide revolvers.

Juist op dat oogenblik liet de viool een klagend slot-accoord hooren.

Raffles wendde zich glimlachend naar de doodelijk onthutste gasten.

Hij boog hoffelijk en zeide:

— Hooggeachte dames en heeren, ik moet nu afscheid van u nemen! Geloof mij, dat het zeer tegen mijn zin is, ik had nog gaarne wat in uw midden willen vertoeven en profiteeren van uw aangenaam gezelschap. Dit gaat echter niet om redenen, die u weinig zullen interesseeren. Ik ben er trouwens van overtuigd, dat mijn lieve broeder u op voortreffelijke wijze zal weten te onderhouden! Laat ik u nu nog mijn dank mogen betuigen voor de charmante wijze waarop ge mijn delicate taak hebt verlicht, dan blijft mij verder niets anders over dan afscheid van u te nemen, u verder een aangename avond toe te wenschen en mij in uw vriendelijke herinnering aan te bevelen!

Onder deze kleine toespraak van Raffles, had Charles de deur langzaam geopend.

Snel als het weerlicht verdwenen de beide mannen.

De sleutel draaide in het slot om, en verdween toen in den zak van Charles.

Het waardige echtpaar Cummings, de gasten en de wereldberoemde violist Sardegna waren opgesloten!

In de meest solide brandkasten trof Lord Lister bij voorwerpen van de grootste waarde vaak dozen „DUBEC” cigaretten aan.

HOOFDSTUK VII.

DE ONTVOERING.

Raffles en Charles lieten geen tijd verloren gaan. Het bleef nu in de kleine zaal nog even stil, waarschijnlijk omdat de gasten als door schrik en verbazing verlamd waren, maar dat zou zeker niet lang duren!

Zij zouden tot zichzelf komen en een heidensch kabaal maken.

En dat niet alleen, maar zij zouden zich ook met vereende krachten op de deur werpen, die den eenigen uitgang vormde, en dan zouden zij nog wel eens een leelijke pijp kunnen rooken.

Zij snelden dus door de gang en daalden de trap af.

Charles droeg nog steeds de vioolkist.

In den zak van Raffles rammelden de gestolen juweelen, horloges, gouden kettingen en ringen.

Zoo bereikten zij de vestibule.

Maar plotseling stond Raffles stil.

Een deur ging open — Kitty snelde er uit, in reisgewaad gekleed en met een kleine tasch in de hand en wierp zich pardoes aan zijn borst!

Raffles was nu minder verbaasd dan zooeven, want hij begreep maar al te goed, wat er gebeurd moest zijn.

Hij had trouwens geen tijd te verliezen!

Boven in het huis werd het roerig.

Het jonge meisje hielp hem trouwens zelf uit de verlegenheid.

— Kom dadelijk mede! fluisterde zij heesch. Ik wil den grooten stap wagen. Ik heb je zoo innig lief.

Zij greep Raffles bij den arm, zich volstrekt niet storend aan den gewaanden accompagnateur en trok hem met zich mede.

Het drietal snelde het huis uit, juist toen er boven in het huis een moorddadig gehuil werd aangeheven, waarboven men de stem van mevrouw Cummings duidelijk uithoorde.

Op eenigen afstand stond een groote auto te wachten.

Raffles snelde er op toe en opende het portier.

— Stap in! zeide hij.

Het jonge meisje gehoorzaamde.

Toen pas scheen Kitty de aanwezigheid van Charles te merken, die naast den chauffeur had plaats genomen.

— Wie is die man? vroeg zij schuw.

— Mijn accompagnateur! antwoordde Raffles lakoniek.

— Gaat die met ons mede?

— Wat dacht je dan? Ik kan hem toch moeilijk midden op den weg laten staan?

Het jonge meisje zweeg en drukte zich dicht tegen Raffles aan.

— Waar gaan wij nu heen? vroeg zij.

— Allereerst naar mijn hotel! Ik heb nog een en ander in orde te maken!

— Je zult mij toch niet verlaten? vroeg het meisje op angstigen toon.

— Slechts zeer kort, mijn lieveling! Maar ik verzeker je, dat ik nog enkele dringende zaken moet afdoen.

— Gaan wij vanavond nog over het Kanaal?

— Ja zeker! Ik moet immers morgen te Parijs optreden? Mijn impresario is toch al woedend, dat ik niet gisteren ben gekomen.

Intusschen reed de auto in snelle vaart voort.

Charles had Henderson, die den wagen bestuurde, op zachten toon eenige bevelen gegeven.

In pijlsnelle vaart vloog de wagen langs de straten.

Binnen tien minuten hield hij stil voor het Hotel Cecil!

Kitty sloeg den zwarten sluier neer, die aan haar reishoedje bevestigd was.

Zij beefde nu over al haar leden.

— Men zal mij toch niet herkennen, Pablo? vroeg zij zachtjes.

— Vrees niets, kindlief, dat is onmogelijk! Kom spoedig, want misschien achtervolgt men ons wel!

Het jonge meisje greep den arm van den gewaanden violist.

Beiden gingen het hotel binnen op den voet gevolgd door Charles die nog altijd de vioolkist droeg.

Raffles wendde zich om en voegde hem op gedempten toon in een vreemde taal eenige woorden toe.

Vervolgens stegen zij snel de trap op, die naar de logeervertrekken voerde.

Raffles had de voorzorg genomen zich in den loop van dien dag nauwkeurig te vergewissen van het nummer der kamer, welke de groote violist bewoonde en het bleek nu, dat zijn voorzichtigheid hem goed te stade zou komen!

De portier had hem aanstonds zijn sleutel overhandigd en nu trad het drietal een zeer fraai gemeubileerde logeerkamer binnen.

Zij waren daar nauwelijks of er werd op de deur geklopt.

Raffles wendde zich met een grimmigen blik om.

Maar reeds het volgende oogenblik werd de deur geopend en trad de impresario van den violist binnen.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik je zoo kom overvallen, Pablo, maar ik wil je er aan herinneren, dat onze boot over twee uur vertrekt! Ik heb beneden al een uur op je zitten wachten. Als je ook dien krankzinnigen inval niet had gehad om nog naar — — —

Maar de impresario viel zichzelf in de rede.

Nu pas bemerkte hij in een hoek van de sofa het kleine figuurtje van Kitty Cummings, in elkaar gedoken als een verschrikt vogeltje.

— Neem mij niet kwalijk, mompelde hij, ik wist niet — — —

Raffles legde hem met een gebaar het zwijgen op.

— Laat dat maar! zeide hij kortaf. Alles is in orde! Verdwyn maar met mijn bagage en laat die vast aan de boot brengen. Ik kom zoo spoedig mogelijk! Alles is gepakt, zooals je ziet!

Inderdaad stonden er twee groote gesloten koffers in het vertrek.

De impresario wierp een blik op zijn horloge.

— Kan ik er vast op aan? vroeg hij wantrouwend. Bedenk dat er een honorarium van zesduizend francs mede gemoeid is!

Raffles haalde de schouders op.

— Kom mij toch niet altijd met die vervelende geldkwesties aan boord! zeide hij. Ik verzeker je, dat ik op tijd zal zijn! En wees nu zoo goed te verdwijnen en voor deze bagage te zorgen.

Mopperend verwijderde de impresario zich, nadat hij nog een nieuwsgierigen blik op het ineengedoken meisje had geworpen, dat haar gesluierd gezichtje geen enkele maal had durven opheffen.

Daarop viel de deur achter hem dicht.

Nu wendde Raffles zich tot het jonge meisje en greep haar hand.

Hij hief haar hoofd bij de kin op en zijn stem had een zonderling ontroerden klank, toen hij zeide:

— Ik ga nu, Kitty, maar ik kom aanstonds terug!

Het meisje stond op en sloeg de armen om zijn hals.

— Beloof je mij, dat je mij niet te lang alleen zult laten?

— Ik blijf hoogstens een half uur weg! Misschien drie kwartier, maar zeker niet langer!

— O, ik zal de seconden tellen, tot je terugkomt! hernam Kitty met een bevend stemmetje. Ik voel mij zoo angstig als je er niet bent, en ik houd zoo van je! Je stem heeft nog nooit zoo'n lieven klank gehad als nu op dit oogenblik. En het is mij, alsof ik in je oogen ook iets anders lees dan gisteren! Ik weet niet wat het is — iets zachters — iets dat mij niet zooveel vrees aanjaagt.

Raffles maakte zachtjes den arm los, die nog om zijn hals geslagen was.

Hij schudde bijna onmerkbaar het hoofd en wendde zich toen zuchtend af.

— Wees zoo goed met mij mede te gaan, mijnheer Brown! zoo wendde hij zich tot Charles.

Charles maakte een achtelooze buiging voor het jonge meisje en daarop verlieten de beide jonge mannen het vertrek.

Zij gaven den sleutel weder aan den portier, die hem op het nummer hing en daarop zeide Raffles tot den man:

— Mijn impresario zal aanstonds wel om dien sleutel komen vragen om voor mijn bagage te zorgen.

— Ik zal er om denken, Signor! zeide de man, terwijl hij aan zijn pet tikte.

Raffles en Charles verlieten het hotel.

Op eenigen afstand stond de groote auto nog altijd te wachten.

— Nu hoop ik maar, dat die Don Juan gauw verschijnt! zeide Raffles, terwijl hij zijn horloge raadpleegde. Het is bijna elf uur.

— Wat denk je met het meisje te doen?

— Die moet eens een goed lesje hebben, dat haar voor altijd genezen zal van haar romantische, zeer gevaarlijke neigingen! De hemel weet wat het lieve kind zich in het hoofd heeft gehaald. Misschien verbeeldde zij zich wel in vollen ernst, dat die Italiaansche violist haar zou trouwen.

— Zou zij niets van het kabaal gehoord hebben?

— Wat zou zij er van gehoord hebben? vroeg Raffles. Er is volstrekt geen kabaal gemaakt! Ik denk, dat het jonge meisje gedurende dien tijd op haar kamer is geweest, teneinde zich daar voor de groote onderneming te kleeden! En nu zullen wij eens even ons veldtochtplan opmaken, want ons ongelukkig slachtoffer kan aanstonds verschijnen.

De mannen stelden zich nu eenigszins verdekt op bij den ingang van het hotel.

Deze bevond zich niet aanstonds vlak aan de straat, maar omstreeks een meter of dertig daar vandaan, aan het einde van een soort plein, waar zich een op- en een afrit voor automobielen bevond.

Deze hielden dan stil onder aan den voet van een terras van vier of vijf treden, dat voor de helft overdekt was en waar zich eenige tafeltjes en rieten stoelen bevonden ten gebuike van de logeer-gasten.

Dit gold echter alleen voor eigen wagens, want huurauto's mochten van deze opritten geen gebruik maken en moesten voor het trottoir blijven stilstaan.

Bij het opmaken van zijn plan had Raffles van deze gelukkige omstandigheid gebruik gemaakt.

De beide mannen hadden de kragen hunner regenjassen zoo hoog mogelijk opgeslagen en den

rand van hun hoed zoo diep mogelijk naar beneden getrokken, zoodat er van hun gezicht weinig te zien viel.

Zij hielden het oog scherp gevestigd op alle huurauto's die kwamen aanrijden en voor het hotel stilhielden.

Zij behoefden niet lang te wachten.

Weder kwam een huur-auto aanrijden, die voor het hotel stilhield.

Er sprong een man uit, die blijkbaar zeer opgewonden was, van een lange gestalte en wiens haren onder zijn hoogen hoed uit rondfladderden.

Hij betaalde den chauffeur en de auto reed weg.

Onmiddellijk hadden Raffles en Charles hun plaats verlaten en liepen nu Pablo Sardegna langzaam en met gebogen hoofd tegemoet.

Deze kwam met driftige passen aanstappen over het geheel verlaten binnenplein.

— Opgepast, daar komt hij aan! zei Raffles op gedempten toon.

De violist was nu vlak bij hen en scheen hen zelfs niet op te merken.

Wat er nu gebeurde had met buitengewone snelheid plaats.

Raffles stak de rechterhand uit en nam den Italiiaan op de meest letterlijke wijze bij den nek.

Deze deed onwillekeurig den mond open en hiervan maakte Charles gebruik hem bliksemsnel een doek op de lippen te drukken, gedrenkt met een of andere bedwelmende stof, die onmiddellijk haar uitwerking deed gevoelen.

De violist viel echter niet neder, want Raffles en Charles grepen hem aanstonds ieder onder een arm, draaiden hem om en gingen met hem het plein weder af.

Dit alles was zoo vlug in zijn werk gegaan en zag er in de verte zoo volmaakt onschuldig uit, dank zij het uitstekende spel van Raffles en Charles dat de paar late logeergasten, die nog op het terras zaten, er ternauwernood op hadden gelet.

De bedwelmende stof was overigens niet zoo krachtig, dat de violist er zijn bewustzijn door verloor.

Zij belette hem slechts geregeld te denken, maar benam hem volstrekt niet het gebruik van zijn ledematen.

Zoo zag hij er dan ook slechts uit als iemand, die een weinig te diep in het glaasje heeft gekeken.

Raffles trok hem zijn hoed zoo diep mogelijk in de oogen, zoodat ook van zijn gezicht weinig te bespeuren viel.

Met snelle schreden, terwijl zij hem ieder aan een kant steunden, brachten Raffles en Charles hun slachtoffer naar de nog steeds wachtende auto.

Henderson scheen op de hoogte te zijn en had het portier reeds geopend. Het volgende oogen-

blik werd Pablo in den wagen getild.

Charles en Raffles namen en in plaats, Henderson sprong achter het stuurwiel en de wagen snelde weg.

Tien minuten later stopte hij na een zeer snellen rit voor het huis, hetwelk Raffles als graaf Hastings gehoord had.

Met dezelfde voorzorgsmaatregelen werd de versuifte violist, die met dronkemansblikken om zich heen keek, uit den wagen en in het huis gebracht.

Hij werd naar een kamer vervoerd, die aan de achterzijde van het huis en zeer afgezonderd lag, en die keurig was ingericht voor het ontvangen van dergelijke gasten.

Raffles plaatste den violist op een stoel, waarop deze rustig bleef zitten, zonder zelfs een poging te doen om te ontvluchten.

— Zou hij lang in dezen toestand blijven? vroeg Charles.

— Dertig uren minstens!

— Kunnen wij dan terug zijn?

— Zeker! En mochten er zich soms belemmeringen voordoen, dan zal ik Henderson onmiddellijk een telegram zenden, opdat hij den sukkel kan bevrijden. En nu dadelijk weer terug.

— Moet hij gedurende dien tijd niet eten?

— Dat is absoluut niet noodig! Hij bevindt zich nu in den toestand van iemand, die slaapt. En je weet, dat slapen evengoed is als eten!

De beide vrienden wierpen nog een blik op den bewegingloozen violist en verlieten toen het vertrek.

Raffles draaide de deur op slot en nam er den sleutel uit.

Spoedig hadden zij de auto weder bereikt.

— Je kent mijn instructies, Henderson? vroeg Raffles op zachten toon.

— Ja Mylord! antwoordde de chauffeur. Ik moet hier vannacht, zoo goed mogelijk vermomd, nog eens komen omzien naar dien mijnheer met zijn lange haren en als hij soms bijkomt voor er dertig uren verlopen zijn, dan moet ik hem aan zijn verstand brengen, dat hij het beste doet, zich in zijn lot te schikken, want dat er toch geen sprake van is, dat hij op vrije voeten komt, voor gij het goed vindt!

— Goed zoo, Henderson! zeide Raffles glimlachend. En als er soms een beletsel is voor onze terugkomst, dan zal ik je wel een geheim telegram zenden en moet je dienovereenkomstig handelen en nu snel weder naar het hotel toe.

De auto reed weder terug en hield even later voor Hotel Cecil stil.

De beide mannen sprongen uit den wagen en gingen de portiersloge binnen.

— Is er nog volstrekt geen bericht? vroeg Raffles den portier.

— Bericht? Waarvan, Signor? vroeg de man verbluft.

Raffles stapte ongeduldig op den grond.

— Waarvan? Is er dan nog niets van bekend, aan welk groot gevaar ik heb blootgestaan? Weet je nog niet eens, dat ik zooeven het slachtoffer ben geworden van dien vervloekten John Raffles?

De portier verbleekte.

— Toch niet in ons hotel, Signor? vroeg hij.

— Dat moest er nog bijkomen! riep Raffles uit. Stel je voor, dat ik niet eens meer rustig zou kunnen logeeren. Neen, het is gebeurd — — —

Maar op dit oogenblik ging de telefoon over in de portiersloge.

De portier liep op de telefoon toe en nam het toestel van den haak.

Raffles gaf Charles een wenk en beiden traden binnen.

De portier scheen een tamelijk opgewonden gesprek te voeren met den anderen persoon aan de lijn.

Van tijd tot tijd wierp hij een schuwen blik op den gewaanden Italiaan.

Eindelijk zeide hij:

— Signor, ik geloof dat gij misschien beter doet, zelf maar eens aan het toestel te komen!

Met een paar passen was Raffles bij hem en nam de telefoon over.

— Hola, met wien spreek ik? vroeg hij met z'n Italiaansch accent.

— Met mevrouw Cummings! klonk het aan de andere zijde van de lijn op een jammerenden toon. Wij hebben zooeven een briefje van onze Kitty gevonden. Zij is weggelopen, en met u!

Er klonk een snik door de telefoon, maar Raffles hield zich onvermurwbaar.

— En wat zou dat, mevrouw? vroeg hij op koele toon.

— Wat dat zou, vraagt gij nog? Gij hebt een moeder haar eenige dochter ontstolen en gij vraagt wat dat zou? Nu pas beseffen wij hoe lief wij haar hadden! Dat die ellendige bedrieger van een John Raffles — want alle gasten zeggen, dat hij het geweest moet zijn — dat hij ons juweelen en geld heeft ontstolen komt er minder op aan — wij hebben genoeg, goddank! Maar als gij onze lieve Kitty niet aanstonds terugbrengt, dan zweer ik u, dat wij u bij de aanlegplaats van de boot laten arresteeren. Ik verzeker u, dat de Engelsche wet niet geksheert met menschen, die minderjarige meisjes ontvoeren!

Raffles trok een leelijk gezicht.

Daarop had hij eigenlijk niet gerekend!

Hij wist maar al te goed, dat de arme vrouw gelijk had.

De Engelsche rechter is streng voor schakers!

En toch was hij vastbesloten het jonge, onbezonnen ding eens een goede les te geven!

Hij wilde haar de oogen voor zichzelf openen.

Terwijl hij op zijn horloge keek, riep hij spottend door de telefoon:

— Ik tart u om dat te doen, mevrouw! Uw dochter heeft mij lief en zij wil ook wel eens wat van de wijde wereld zien. Als gij haar steeds zoo opgesloten houdt als een vogeltje in zijn kooi, dan is het geen wonder, dat zij naar vrijheid snakt! Doe de groeten aan uw man, en vraag eens hoe het gaat met zijn trijpen pantoffels!

Na deze zeer onheusche vraag, hing Raffles de telefoon aan den haak en snelde de loge uit.

— Kom mee! riep hij Charles toe. Wij hebben niet veel tijd te verliezen! Die dikke mevrouw Cummings heeft ons de politie op de hielen gezonden.

De beide vrienden snelden naar boven, na den sleutel van het rek te hebben genomen.

Toen Raffles de deur opende, zag hij Kitty nog steeds op dezelfde plaats zitten.

Haar gezichtje was zeer bleek, en het was maar al te duidelijk, dat zij bittere tranen vergoten had.

Zij hief bij het geluid van de opengaande deur het hoofd op, stond op en vloog Raffles om den hals.

— O, wat ben ik blij, dat je er weer bent, fluisterde zij, terwijl de tranen opnieuw over haar wangen biggelden.

— Is de tijd je lang gevallen, mijn hart?

— O, zoo lang, Pablo?

— Ik zie, dat de koffers weg zijn! Is mijn impresario hier nog geweest?

— Ja, hij zeide dat hij vast vooruit ging!

— Zeg eens, Kitty — heeft hij je soms ook gezegd, waar wij in Parijs logeeren?

— Weet je dat dan niet? vroeg Kitty, terwijl zij groote oogen opzette.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik ben het vergeten — ik heb zooveel aan het hoofd!

— Je logeert in het Hotel du Trocadero, dat is het dichtst bij de concertzaal. Hij vroeg mij of ik Parijs wel eens gezien had, en toen sprak hij over het hotel.

Het jonge meisje bloosde hevig, terwijl zij deze woorden uitsprak.

Maar Raffles scheen er niets van te merken.

Hij keek op zijn horloge en vroeg toen:

— Je bent immers aangekleed?

— Zeker — ik ben nog juist zooals ik binnenkwam.

— Laat ons dan aanstonds vertrekken!

— Maar de trein gaat toch pas over vijf kwartier? En wij zijn hier vlak bij het station!

— Wij gaan niet met de gewone boot, kindlief!

— Neen, waarom niet?

— Omdat de politie mij dan in den kraag zou nemen! antwoordde Raffles.

Het meisje slaakte een gesmoorden gil en keek

Raffles verschrikt aan.

— De politie? Heeft mama — — —?

— Ja, je ma heeft je briefje gevonden, dat je eigenlijk gezegd nog wel wat in portefeuille haadt kunnen houden en zij dreigde mij zoeven per telefoon, dat ze mij bij de aanlegplaats van de boot door de politie zou laten arresteeren.

— O, die lieve moeder! snikte het meisje.

— Ja, jij huilt nu wel om „je lieve moeder”, maar je kon ook wel een weinig denken aan je lieve Pablo! merkte Raffles ongeduldig op. Dacht je dat het zoo aangenaam is om door de politie gearresteerd te worden?

— Maar mag dat dan? kreet het jonge meisje.

— Of het mag, vraag je? Er staat geloof ik eenige jaren tuchthuis op als ze mij snappen!

— Grootte hemel! riep Kitty, terwijl zij het gelaat met de handen bedekte. Zou ik naar het tuchthuis moeten?

— Jij niet, hernam de gewaande Pablo nijdig, maar ik. Ze zouden jou eenvoudig naar je moeder terugbrengen, maar ik zou voor twee jaren de doos indraaien!

Kitty scheen door deze uitdrukking eenigszins pijnlijk getroffen te zijn.

Toen vroeg zij aarzelend:

— De doos — dat beteekent de gevangenis?

— Juist, Kitty! Maak daarom wat ik je bidden mag wat voort, want wij gaan op een andere manier over!

— Hoe dan?

— Met mijn eigen auto en mijn motorjacht!

— Heb je die dan?

— Doe niet zulke onzinnige vragen! Als ik ze niet had, zou ik ze niet kunnen gebruiken!

Kitty keek haar ontvoerder met groot, verschrikte oogen aan, die zich langzaam met tranen vulden.

Blijkbaar had zij zulk een ruwe, onvriendelijke bejegening niet verwacht.

Raffles moest zich omwenden, teneinde de uitdrukking van zijn gelaat te verbergen.

Hij gevoelde nu niets dan diep medelijden voor het arme verwaasde kind, maar hij begreep wel, dat de straf zwaarder moest zijn, wilde zij haar uitwerking niet missen.

Hij klopte haar dus vriendelijk op den schouder, als om het weer goed te maken.

— Maak nu maar voort, Karamia preste! Ik zou niet graag door de politie overvallen worden.

Kitty greep haastig haar tasch, droogde haar tranen zoo goed mogelijk achter haar sluier en greep den arm van Raffles.

Deze stak in de haast nog een aantal sieraden in zijn zak, die hij overal zag rondslingeren, zooals dasspelden en ringen, waar van het zonde zou zijn om ze achter te laten, en daarop begaf het drietal zich zoo spoedig mogelijk naar beneden.

Raffles wilde de hotelrekening betalen, maar dit bleek reeds door den impresario te zijn gedaan.

In het telegraafkantoor van het groote hotel zond Raffles hem een telegram naar den trein, waarin hij hem mededeelde, dat hij hem zou treffen in het Hotel du Trocadero, daar hij met een andere gelegenheid ging.

Toen trok Raffles het jonge meisje esnel naar de auto, die al weder stond te wachten.

— Is die prachtige wagen van jou? vroeg Kitty met schitterende oogen.

— Ja! antwoordde Raffles. Stap in, wat ik je verzoeken mag!

Charles opende het portier voor het jonge meisje, dat snel instapte.

Raffles boog zich naar Henderson over en zeide op fluisterenden toon:

— De instructies zijn veranderd, Henderson. Wij moeten aanstonds naar Dover gebracht worden. Daar ligt de motorboot immers?

— Ja mylord! antwoordde Henderson, die zich over dit veranderde bevel volstrekt niet verwonderde.

— Rijd voorzichtig, maar zoo snel mogelijk!

Op dit oogenblik kwam Charles naderbij, die naast Henderson wilde plaatsnemen.

— Wat ga je doen? vroeg Raffles.

— Dat zie je! antwoordde Charles bedaard. Ik wil naast Henderson gaan zitten!

— Is het in je hoofd geslagen? vroeg Raffles, terwijl hij Charles bij den arm greep. Maak aanstonds rechtsomkeert en ga in den wagen zitten. Je denkt toch hoop ik niet dat ik voornemens ben twee uren lang alleen met die verliefde bakvisch in een donkere auto te zitten?

Charles kwam hoofdschuddend weder van den wagen.

— Het is goed, fluisterde hij, ik ben tot je dienst! Wie het allesbehalve goed scheen te vinden was Kitty Cummings, die Charles met een tamelijk boezen blik aankeek.

— Mijnheer is zeker wat kouwelijk? vroeg zij met een spottend lachje.

— Vreeselijk Miss! zeide Charles. Ik lijd erg aan rheumatiek en ik moet zorgen dat mijn vingers lenig blijven, begrijpt ge wel!

Het jonge meisje haalde met een ongeduldig gebaar de schouders op.

Raffles kwam binnen en zette zich naast haar neder.

Het portier klapte dicht en de auto reed snel weg.

Raffles wierp een blik door het achterrautje.

— Het is hoog tijd, dat wij verdwijnen, zeide hij lakoniek, in een voor het meisje onbegrijpelijke taal, tot Charles.

— Hoe zoo? vroeg de jongeman!

— Omdat er zoeven een politie-auto voor het hotel stilhoudt. Men komt zeker nadere gegevens vragen aan den ongelukkigen Pablo Sardegna.

HOOFDSTUK VIII.

VOOR GOED GENEZEN.

Met verbazende vaart snelde de auto door de straten van Londen, tot zij den weg bereikt had, die naar Dover voerde.

En hier versnelde Henderson de vaart van de auto nog aanzienlijk, zoodat het jonge meisje zich verschrikt aan den arm van haar schaker vast-greep.

— Waarom rijdt de wagen toch zoo hard? vroeg zij angstig.

— Omdat wij er dan gauwer zijn! antwoordde Raffles lakoniek.

Voor het overige werd er gedurende de reis niet veel gesproken.

Kitty scheen aan sombere gedachten ten prooi te zijn.

De snelle rit langs den eenzamen, donkeren weg scheen haar niet veel goeds te voorspellen.

Van tijd tot tijd fluisterde zij eenige hartstochtelijke woorden in het oor van den man naast haar, die echter weinig weerklank schenen te vinden.

Zuchtend liet zij zich dan weder in haar hoekje terugvallen.

Zij hoopte maar dat het licht van den dag de vroolijkheid weder in haar jong hartje zou brengen.

Henderson had zoo hard gereden, dat de wagen reeds om twee uur in den nacht de kade van Dover opreed.

De boot zou een uur later vertrekken.

— Waarom reizen wij eigenlijk 's nachts? vroeg Kitty terwijl zij uitstapte en zich huiverend tegen Raffles aandrukte.

— Omdat wij dan overdag aankomen — dat is wel zoo plezierig!

— Maar het is niets vroolijk! Ik had het zoo heerlijk gevonden als wij bij zonneschijn het Kanaal waren overgestoken!

— En de politie dan? vroeg Raffles nuchter.

— Ja, die politie! zuchtte Kitty.

De drie mannen liepen haastig dwars de kade over tot zij een klein boothuis bereikt hadden.

Raffles wendde zich tot Henderson en vroeg:

— Heb je de sleutels van ons boothuis?

— Die verlaten mij nooit, Mylord! fluisterde Henderson terug.

— Maak dan vlug open.

Henderson daalde de kleine steenen trap af, opende zoo geruischloos mogelijk het eigen boothuis van Raffles en haalde er de groote motorboot uit.

— Ga nu de auto ergens stallen! beval Raffles. Er zullen nog wel garages open zijn in deze stad!

— Wel vijf, Mylord! zeide Henderson, die Dover evengoed kende als Londen.

Hij reed den wagen naar een garage en keerde spoedig weder terug.

— Wij steken nu naar Calais over, en daarop breng je de boot onmiddellijk terug! beval Raffles fluisterend. Het is niet noodig dat men weet, dat zij vannacht gebruikt is. Je kunt nog voor het licht wordt terug zijn!

— Gemakkelijk, Mylord! zeide Henderson.

De reizigers scheepten zich in.

De vioolkist kreeg een plaatsje in de fraaie kajuit. Raffles plaatste zich aan het roer en Henderson nam bij de machine plaats.

Kitty had dit alles met verbaasde oogen gadeslagen, ofschoon zij van het gesprokene niet veel had gehoord.

Zij begreep niet goed, wat dat alles te betekenen had.

Ook had zij nooit gehoord, dat de Italiaansche violist er een eigen auto, en vooral dat hij er zulk een prachtige motorboot op nahield.

Toen zij er echter wat verder over nadacht, kwam haar dit toch volstrekt niet zoo onwaarschijnlijk voor.

Zij wist dat haar aangebedene een verbazend hoog honorarium kreeg en zich gemakkelijk zulk een fraaie boot kon aanschaffen.

De overtocht begon.

Met vaste hand stuurde Raffles de boot de haven uit.

Kitty had dicht bij hem plaats genomen, en scheen de kilte van den nacht volstrekt niet te gevoelen.

Zij hield haar groote oogen voortdurend op het gelaat van den man aan het roer gevestigd.

Blijkbaar vond zij er telkens nieuwe aantrekkelikheden in.

Met verbazende snelheid sneed het ranke vaartuig door de golven.

Nu en dan slaakte het jonge meisje een angstigen kreet, als de motorboot door de snelle vaart als het ware uit de golven scheen op te steigen.

Raffles lette weinig op het jonge meisje.

Zijn mannelijk gelaat stond ernstig.

Hij bedacht wat wel het lot van het onbezonnen kind zou zijn geweest als in zijn plaats hier eens de ware Pablo Sardegna gestaan had.

De samenhang was hem nu volkomen duidelijk. Blijkbaar had het jonge meisje den violist alleen weten te spreken tijdens het laatste concert en had deze haar over weten te halen hem naar Parijs te vergezellen, zeer waarschijnlijk met het voornemen om haar spoedig daarop aan haar lot over te laten.

Nog geen volle twee uren na het vertrek legde de motorboot te Calais aan.

Raffles zette den motor af en hielp Kitty bij het uitstijgen.

Hij sloeg den arm om haar heen en zeide op vriendelijken toon:

— Nu zijn wij veilig, Kitty — de Engelsche noch de Fransche politie kan ons iets doen!

— Goddank zuchtte het meisje.

Henderson had de boot reeds weder afgezet, die aanstonds zijn terugtocht begon.

De trein naar Parijs, die moest wachten op de aankomst van de pakketboot, zou pas over twee uur vertrekken.

Reeds gevoelde het jonge meisje zich tamelijk vermoeid door de reis.

De opwinding, het gemis aan slaap en de vrees voor ontdekking hadden haar bijna uitgeput.

In het stationsrestaurant liet Raffles een stevigen maaltijd opdienen, en toen Kitty deze genuttigd had, deed zij het verstandigste wat er in de gegeven omstandigheden te doen was — zij viel in een gezonden slaap!

Raffles liet haar slapen tot het vertrekuur was aangebroken.

De reizigers die met de pakketboot waren aangekomen, begonnen nu het perron te overstroomden.

Onder hen bevond zich de impresario, die met angstige blikken om zich heen keek, als zocht hij iemand.

Raffles verliet zijn plaats en ging op hem toe.

Hij legde hem de hand op den schouder en zeide spottend:

— Zoekt ge mij soms, Sir?

De impresario keek den violist aan, als zag hij een spookverschijning.

— Ben je daar waarlijk, Pablo? vroeg hij hakkend. Hoe is dat mogelijk? Ik heb je op de boot in het geheel niet gezien!

— Dacht je soms, dat ik lust had, door de Engelsche politie te worden aangehouden wegens het ontvoeren van een minderjarig meisje? hernam Raffles. Ik heb gebruik gemaakt van het aanbod van een rijken Engelschen vriend die een zeer snelle motorboot bezit en mij over het Kanaal heeft gebracht. Ik ben juist een uur geleden aangekomen!

— De hemel zij gedankt! zuchtte de impresario. Ik ben blij, dat je er bent en dat je vanavond tenminste kunt spelen! Laat ons spoedig instap-

pen! De trein staat al voor het perron! Je laat dat ongelukkige kind dus niet los?

— Voorloopig tenminste niet!

De reizigers stapten in.

Kitty werd gewekt en volgde slaapdronken haren ontvoerder.

Met zijn viere namen de reizigers plaats in een coupé eerste klasse.

Bijna dadelijk daarop vertrok de trein, die hen in enkele uren naar de Fransche hoofdstad voerde.

Het bleek al aanstonds, dat de telegraaf het bericht van de brutale streek van John Raffles had overgebracht naar het vasteland, want reeds aan het station bevonden zich een aantal reporters, die den gewaanden violist als het ware bestormden om nadere inlichtingen betreffende het voorval ten huize van den spekhandelaar.

Kitty, die in den trein pas op de hoogte was gebracht van hetgeen er in de muziekzaal was overgevallen terwijl zij zich op de vlucht voorbereidde, stond er still bij, terwijl het voorwerp van haar aanbidding een lezing van het gebeurde gaf, die niet bepaald met de feiten strookte, en alle moeite deed, zichzelf in het gunstigst mogelijke daglicht te stellen.

Als men hem mocht gelooven, dan had het maar een haar geschied, of hij had den Grooten Onbekende aan de politie overgeleverd!

Toen de reporters eindelijk waren tevredengesteld, begaven de reizigers zich naar het hotel.

De dag verliep voor Kitty op een treurige wijze.

Alles was anders dan zij het zich had voorgesteld!

Pablo scheen zoo weinig mogelijk met haar alleen te willen zijn en behandelde haar op onachtzame, ja minachtende wijze, zoodat haar menigmaal de tranen in de oogen schoten.

Zoo werd het avond.

Raffles had des middags gerepeteerd met het beroemde orkest, dat hem zou accompaneeren.

Om half acht begaven allen, Raffles, Charles, Kitty en de impresario zich naar het Trocadéro, waar het concert zou plaats vinden.

Daar de mare van het voorval te Londen reeds alom in Parijs bekend was geworden, stroomde het publiek in grooten getale toe.

Reeds om kwart voor achten was de groote concertzaal uitverkocht.

Kitty zat op de eerste rij.

Haar gezichtje was zeer bleek.

Een nameloos heimwee had zich van haar meester gemaakt!

Sardagna bleek ruw, onopgevoed, ijdel, cynisch te zijn — dat had zij nu al wel reeds uit zijn gesprekken kunnen opmaken!

Na een Sonate van Beethoven en een Symphonie van Berlioz kwam de beurt aan den grooten Italiaanschen violist.

Met gespannen verwachting keek het publiek naar de deur, waardoor hij zou binnentreden.

Eindelijk verscheen Sardegna.

Kitty kwam weer onder den indruk zijner schoone figuur — maar eensklaps richtte zij zich op en keek met strakken blik naar den violist.

Zijn neus had een verdacht roode tint! Hij scheen niet al te vast ter been te zijn, en zijn oogen stonden flauw!

Sardegna was dronken!

Die vreeselijke waarheid drong als een mes door de ziel van het arme meisje!

Een zacht gemompel liep door de zaal, toen de violist met onzekere, tastende schreden de treden van het podium afdaalde.

De impresario, die aan den ingang van de zaal stond, liet een gesmoorden vloek hooren.

— Wat moet dat beteekenen? mompelde hij in zichzelf. Zoowaar ik leef — de schurk is dronken!! En hij heeft de heele opbrengst al in zijn zak!

De eerste tonen van een vioolsonate van Grieg klonken door de zaal.

En reeds na de eerste maten werd het publiek onrustig....

Sardegna speelde valsch!

Na enkele minuten scheen hij zijn geheugen kwijt en hield eensklaps op.

Hij staarde verwezen voor zich uit en een onnoozel lachje deed zijn lippen krullen.

Toen begon hij weder alsof er niets gebeurd was, en speelde door.

De dirigent wierp onrustige blikken om zich heen.

De achterste orkestleden, aan de contrabassen en de pauken, draaiden hun hoofd om, teneinde den violist te kunnen zien, die op zoo zonderlinge wijze Grieg om hals bracht.

Kitty meende een bezwijming nabij te zijn!

En plotseling, toen de violist een snerpend valschen toon aan zijn instrument ontlokte, klonk er een oorverdoovend gefluit door de zaal!

Iemand had op een sleutel geblazen!

Er ontstond een groot tumult!

Men hoorde roepen: „Gooi dien bedrieger er uit! Wij willen ons entréegeld terug! Weg met dien dronkenlap!”

De gewaande Sardegna keek met verwezen blik naar het duizendkoppige publiek, liet de viool zakken — en verliet doodbedaard, maar met wankele schreden het podium.

Een helsch lawaai barstte los!

Het publiek verhief zich van de stoelen en begon op oorverdoovende wijze te fluiten en te sissen.

Op dat oogenblik legde Charles de hand op den schouder van het jonge meisje, dat nauwelijks durfde opzien, daar zij het gevoel had, alsof iedereen wist, dat zij haar onbezonnen liefde aan den kunstenaar had gegeven, die zich zooveen zoo jam-

merlijk had geblameerd.

— Ga mede, miss! fluisterde hij.

Willoos gehoorzaamde Kitty.

Als in een droom liep zij naast Charles die haar zijn arm geboden had, en haar zwiingend mede voerde, door de lange gangen naar den artistenfoyer.

Daar bevond Sardegna zich reeds in een woordenwisseling met den woedenden impresario, die den violist met alle straffen van het hiernamaals dreigde, en zijn geld terugeishte.

Charles legde kalmeerend de hand op den arm van den schreeuwenden impresario.

— Dat komt wel in orde, zei hij. Laten wij maar snel onze biezen pakken! Het publiek zou ons wel eens kunnen lynchen! Ik heb voor een auto gezorgd!

Door een achterdeur ontsnapten de vier menschen. Daar stond een huurauto te wachten, die hen snel naar het hotel reed.

Daar gekomen, begaven zij zich aanstonds naar de kamer die voor den violist bestemd was.

Kitty was meer dood dan levend.

De impresario schreeuwde:

— En wil je me nu eens eindelijk zeggen, wat dat moet beteekenen, Sardegna? vroeg hij. Ik weet, dat je vaak dronken bent, maar dat heb je me nog nooit tijdens een concert geleverd!

In plaats van te antwoorden deed Raffles liets geheel onverwachts.

Hij trad op de tafel toe, waar een telefoontoestel stond, knipte kalm den draad door, nam toen de lange pruik af, richtte zich in zijn volle lengte op, en vestigde zijn ernstige oogen op het gelaat van het onthutste meisje.

Toen klonk zijn heldere stem:

— Gij begrijpt nu zeker wel, wie ik ben, en wat dit alles te beteekenen heeft! Ik ben niet Pablo Sardegna — maar iemand anders! Ik heb u dit lesje willen geven, miss, in de vaste overtuiging, dat ik u daarmee een grooten dienst bewijs! Pablo is een lafaard, een lichtmis en een zwak, lichtzinnig mensch! Ik weet dit van dien heer daar die mij aanziet, alsof hij een spook ziet! De echte Sardegna is te Londen en zal spoedig bevrijd worden! Ik zal hem naar het hotel laten zenden, waar hij zijn intrek had genomen! Gij, mijnheer Hunter, zult dit jonge, onervaren meisje naar Londen terug brengen, want in mijn gezelschap zal zij natuurlijk niet willen of kunnen reizen! Ik ben er zeker van, dat zij hartstochtelijk naar haar ouders en haar thuis terug verlangt! Is het niet zoo, miss? zoo wendde hij zich op zachten vriendelijken toon tot Kitty, die hem met groote oogen aanzag.

Het meisje knikte en barstte plotseling in tranen los.

— God weet, hoe groot mijn berouw is, klonk het nauwelijks verstaanbaar uit haar mond.

— Goed zoo — dan was mijn comediespel dus

niet volkomen overbodig en vruchteloos, ging Raffles voort. Ik heb den draad van de telefoon moeten doorsnijden, daar ik wel begrijp, mijn waarde impresario, dat gij aanstonds de politie zoudt waarschuwen — en dat lijkt mij niet! Ook zal ik de deur op slot moeten doen! Zoo win ik eenige minuten — en die zijn voor John Raffles ruimschoots voldoende! Gij kunt alle hoop, mij te doen vatten,

gerust laten varen! En nu, miss — ik wensch u een voorspoedige reis... en vooral beterschap! Bedenk voortaan, dat het waarlijk niet alles goud is wat er blinkt! Wat u nu met mij als een comédie overkomen is, zou u met den echten Sardegna als een werkelijk drama zijn overkomen! Vaarwel — en denk niet al te slecht over John Raffles, die slechts uw bestwil op het oog had.

De volgende aflevering bevat:

Inbreker tegen wil en dank

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche **SHERLOCK HOLMES.**

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt **TURKSCH** TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885